

RO'PET!

PET

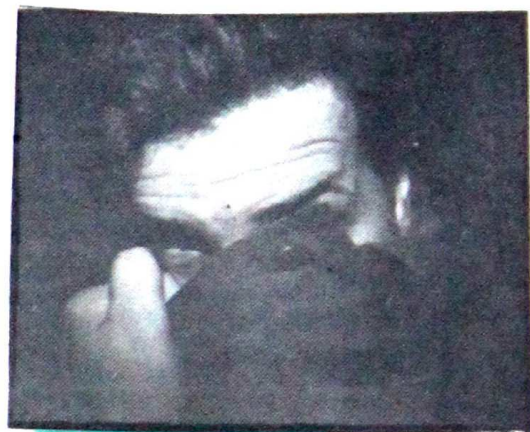
PET

PULA

PULA

PET. GLASILO OPĆINSKE
ORGANIZACIJE SSOH PULA
CIJENA 700 DINARA
GODINE 1988.

U OVOM BROJU:

**OMLADINA MLADA
POPRAVNI DOM
HISTERIA
IGGY POP
THE SPOONS
ŠUMONJA
PAULETTA**

UVODNIK:

draga djeco beeeee

bila jednom nikad takove drugarice. su je pjažale črne bičve (NYLON-anke nas) kratke kotule (anke nas) ELI NE. ko ne, bi hi pomalo – na malo–malo, pomalo, mišajući se kako kokoš kad triba znesti jaje rivala zgoru–SU PIU'SU SEMPRE PIU'SU – stržući i zamriživajući z nogami. DZING DZING ŽG ŽG SVIFT Ž ŽG ŽG ŽVIT.

daj koka daj, šu još malo, šu SU PIU'SU gori z vragon, šu još malo.

TS TS TS ARGRH la fine del mondo, mostrimela coca dai.

kako da kapi beštija, je počela pomalo dopirati noge. malo po malo na malo NU NU DAJ! pak jopet NIŠ – va in mona. ŽLARGA, nu da vidin le blauvičaste fojbe del PASSATO (proPASIRANO)

strži bella strži – grebi eva coi collant – nebesko sveto trojstvo sbussolato cretino. ARGRH DOPRI LE GAMBE MARITZE, SRCE MOJE

OJLA MARITZCKA MOSTRIME LA PITZCKA

ME ME ME ME ME U FU FU FU FU AJA PAPAJA ŠKOPJATI ČE MI JAJA

ALZA LA GAMBA MARITZE – SRCE MOJE!

(če bit ta fešta DA LI E NE ŠAJETA ŽVAGLA)... blida gambe, upareno tilo, ecco jopet žg žg tafa–tafe–tafatefe žg žg žg.

ZBISNUTI ČU još se niš ne kapi. ki zna ko ima mudantie????? san u fermi kako brek ud lova A

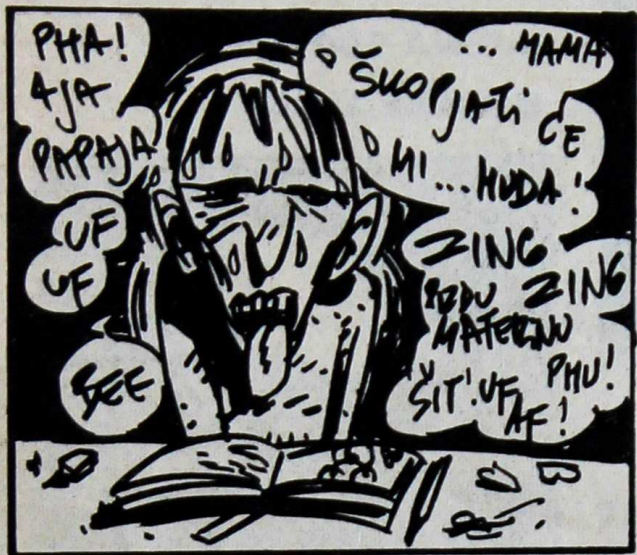
RADIO PEVA NA SAV GLAS

ZUMBA ZUMBA BAKALAR

OH MEIN GOTT OH MON DJE (franc.) MA QUESTO NON FINISCE MAI MOSTRIMELA SPOD LA GONNA – FUMAGALLI FORZA FIUME FUMA FUME PUŠI LA TROMBETTA DEI RUDARI ARI ARI ARI – del charleston non toccare non parlare – dimmi quando quando quando oj lontan tobacco road – liebe gaste – lipe pupe NAZIONAL HAY LILLY HAY LILLY HAYLO – HAJ LO – TSTS TS SF UF ŽG ŽG FFFF prokljeti vitar che non finisce mai, ne de inverno ni po lii ni za vrime, ni kad ni, MAI. šiba sime zdolun, mrež noge puli šiba proti moru, šst šst, more lazi zgoru svaku škulju začepiti H NEBU OJ MORE DIMBOKO. MARE NOSTRUM – UN BEL CAZZO NOSTRUM spod doli dimboko i ne – DOLE BRE RAZUMES – UNTEN DEN DOJČ na skalini sprid hiže sva hiža – zadaje na nike rožice – škuro z večer – ljudi si jebu mater – dicit se jebu – POLA CITTA' PUTTANA – baš si dobar drug.

hajd zapevaj s nama ti trajna nina nine naj. this was the story »AL DI LA« ud drugarice ka je dicit kaživala pičku eli ŠOPAR BY NIGHT-NOVALJA, z pensiron na dobrega duha CISSE-GRANZO i utemeljitelja-doživotnog predsjednika org. OKURAC (tita bilopavlovića) čigov libar ŠKOLA ZA SJEĆANJE je inspiracija ud uvih BEESID ELI SID.

GORI VŠI WINNETOU

ISPRIKA:

ISPRIČAVAMO SE

U prošlom je broju ne namjerno ispušten lid teksta »Prista-jem na sve to jer hoću da se radi«. Ispričavamo se našoj sugovornici, drugarici Slavici Šenk, čije je ime izostavljeno zbog ove greške. Ujedno se ispričavamo i našim čitateljima zbog ove i još nekoliko tehničkih grešaka.

Redakcija

IMPRESSUM

PET – GLASILO SAVEZA SOCIJALISTIČKE OMLADINE HRVATSKE PULA
IZDAVAČ: OPĆINSKA KONFERENCIJA SSOH PULA
SAVJET LISTA: MIRJANA AČIMOVIĆ, SILVA BODLAJ, ANTON CRNOBORI, ALDO KLIMAN (PREDSJEDNIK), MARJAN KOSTEŠIĆ, ELVIS MILETA, SLAVOMIR MILJEVIĆ, VLATER PRENC, LUCIANA PUHAR, DANIELA ROTTA (ZAMJENIK PREDSJEDNIKA), BRUNO STERMOTIĆ, JADRANKA VALKOVIĆ
V. D. GLAVNOG I ODGOVORNOG UREDNIKA: MIRJANA AČIMOVIĆ
REDAKCIJA: MARIO BENCIĆ, BORIS BJELICA, NATAŠA DRAGUN, JELENA GRUJIĆ, MARINA MIHALJ, BILJANA RADOJIĆIĆ, DANIELA ŠKANDUL, OLGA VISKOVIĆ – MANDIĆ

GRAFIČKI NEUREDNIK: NADAN ROJNIC
TEHNIČKI UREDNIK: NADAN ROJNIC

TISAK: »NOVI LIST« RIJEKA
TIPOGRAF RIJEKA
ADRESA REDAKCIJE (privremena): JOAKIMA RAKOVCA 12
TELEFON: 22-967/052
PRILOZI SE NE VRAĆAJU RJEŠENJEM REPUBLICKOG KOMITETA ZA INFORMIRANJE SRH LIST JE UPISAN U EVIDENCIJU JAVNOG GLASILA POD BROJEM UP-427-2/83. PET JE OSLOBOĐEN PLAĆANJA NA POREZ.

Najavili smo u prošlom broju nekakvo događanje u Kanfanaru, a u ovom broju ga odjavljujemo.

Šta se to trebalo dogoditi a nije? O tome i o mnogo čemu drugom čitajte u slijedećem broju,

ako ne u slijedećem, a onda sigurno u slijedećem ili možda u slijedećem (broju).

08. XI 1988.

AKO DANAS DOBIJETE PETICU U RUKE, PONESITE JE SOBOM KADA POPODNE POĐETE U GALERIJU »ŠMITRAN« – VALJDA VEĆ ZNATE ŠTA VEČERAS TAMO IMA! SIGURNO JE DA ČETE TAMO SRESTI BUDIMIRA ŽIŽOVIĆA – DOĐITE ČESTITAJTE MU ROĐENDAN

USKORO!

0000-...!,?5!?!?ooosTARIJADE,..OŠTARIJADE OŠTARIJADE TOURS DE ISTRIA1988.-.-.-.-.- gori uši..FRANCI...gori uši...5,(PETICA) TRDO SPRIDI!!

FOTO: E. STRELAJA
FOTO: M. ROJNIC
FOTO: M. PIENI
FOTO: I. ŽIROJEVIĆ
FOTO: M. BENCIC
FOTO: M. DRAZIĆ
FOTO: SMOLO

DAN PRIJE...

OD IZVORA DVA PUTIĆA

...IZ PERA V.A. MILIĆA, SA CRTANJEM I PUCANJEM S. PEČENIČIĆA

Svaki put kada sjednem za mašinu upitam se čemu pisanje, čemu novine, čita li to neko i zašto. Naravno, ono što me uvijek plašilo to je sudbina koja u suštini vrebava svakog člankopisca – kako će se ta pisanija protumačiti i shvatiti. Više je nego sigurno da je nemoguće napisati tekst koji bi svakoga zadovoljio. To, vjerujem nije ni cilj bilo kojeg pisanja. Što se tiče zadovoljavanja, ovaj ili onaj tekst može da »uzbudi javnost« (kako se inače i objašnjavaju zabrane listovanih Bože, koliko brige za miran san i spokojstvo javnosti u vremenu njene hipokrizije!), a ako nekoga baš ne zadovoljava ni jedan tekst (izuzev onih u »Erotici«), tom veseljaku ostaje da ogoli rukave i pristupi samozadovoljavanju odnosno, samopisanju. Ali i to se vrti u zatvorenom krugu.

Jugoslavenska stvarnost odavno nije bila tako izazovan poligon za novinske komentatore, »svih boja«, kako bi se to ideološkim rječnikom skovalo. Jednima je to prilika da se uključe u manipulativnu mašineriju svoje republike, odnosno svoje partijske sredine i tako doprinesu pravilnoj uređivačkoj politici koju inače vode razni komiteti i uticajni vrhovci. Time će, moguće je, dobiti kakve materijalne beneficije, jer feudalne strukture moraju cijeliti napore svojih dvorskih intelektualaca, za razliku od dvorskih budala, koji kao istinski intelektualci ili nemaju vlastite novine ili preziru novinarstvo. Drugim piscima dnevnih i nedjeljnih kolumni današnja vremena daju mogućnost da se poigravaju disidenstva, odglume mučenike i u vate kakav bolji profit u konkurentskoj republici ili pokrajini. Ako postoje objektivni novinari, oni ili ne pišu ili njihove tekstove niko ne čita, za razliku od euforičnih tekstova jednih (manje-više srpska posla) ili paranoičnih članaka drugih (uglavnom, sjeverna JU-hemisfera).

Pisati za »Petice«, opet predstavlja neobičnu situaciju, jer je to list uglavnom namijenjen prelijepim pulskim ribicama, pubertetskim junošama i njihovim profesorima, kakvom frustriranom novinarčiću u potrazi za afirmacijom svoje budnosti i linijske svijesti, a nađe se valjda i po koji čudak koji ozbiljnije tretira ovu šarenu kupusaru. I svaka mu čast!

Elem, počeo sam o današnjici. Možete i pretpostaviti na kojim se mukama nalazi novinarčić kada mora predati aktualan tekst u štampu do 20. oktobra, a sutra mu (nam), 17. oktobra počinje 17. sjednica CK SKJ. Da paradoks bude veći, ovo što sada pišem čitate nakon znamenitog događaja o kojima ja zajedno sa vama sada razmišljam. I naravno, za razliku od pomenutih kategorija čitalaca »Petice«, ja sam se uplašio, to jest nije mi baš lagodno šta će se desiti, počev od sutra. Valjda neće smak svijeta. Za smak nekih rukovodećih persona i nije me previše briga, jer kada bi te persone ostale, sumnjam da bismo živjeli kao do sada. Ne bi bilo ništa kao nekad i kao danas.

Bilo bi gore.
17. sjednica CK SKJ nema toliko senzacionalan karakter za zemljinu kuglu, kao npr. Hruščovljev referat na XX kongresu sovjetske Partije (ne brinite, nećemo Ruse!), ali ne može joj se osporiti da predstavlja prvorazredan politički, medijski i lutrijaški događaj, kakav se u toplim domovima i još toplijim ulicama Jugoslavena odavno ne pamti.

Šta će biti poslije 17. sjednice?
Osamnaesta, naravno! Tako je lucidno zaključio jedan naš javni i politički radnik. I tako bi to brojanje moglo ići u beskonačnost da na Kosovu djeca idu u školu, studenti na predavanjima i da Srbi i Crnogorci ne drže straže kraj svojih sela i grobova. Čuvaju goli život i jugoslaven-

ski slobodarski ponos. Tako bi se to otezalo mirnim i muljavim tokom birokratskog status quoa, da se naš Sjever ne plaši Juga, a da Jug ne okrivljuje Sjever. A i koski je na trepi sve manje.

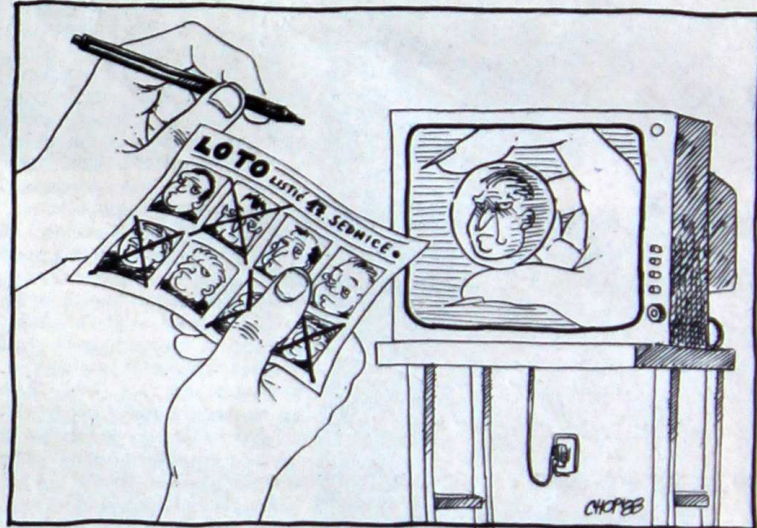
Ovaj tok bi imao svoj kraj u dvije mogućnosti. Jedna vodi razrešenju i transformaciji ne samo političkog i ekonomskog sistema zemlje, već i korekciji naših izmanipuliranih duša ka zbližavanju, toleranciji i energičnoj borbi protiv svega što takav razvoj može da naruši (problem je, opet, u tome što je »energična borba« opet stvar manje-više lične procjene i subjektivizma). Drugo razmeđe birokratskog scenarija vodi ka snimanju serije »Sjever-Jug« u Jugoslaviji, sa pirotehnikom u kojoj nema čoraka, petardi i dimnih bombica.

U ovom razmišljanju pred svojevrsni Dan »D«, zamišljam sliku, koju u ugledati sutra, 17. oktobra, kada svratim u kakvu kafanu ili radničku menzu, gdje tipovi u plavim mantilima, baš kao iz socrealističkih romana i sa slika iz pedesetih godina jedu pola mesnog nareška i gledaju u televizor. A kako god okrene-te, mesni narezak je hrana koja zastaje u grlu.

Tekst večeras o onome što će se dešavati od sutra, a o čemu vi, cijenjeni čitaoci uglavnom ponešto već znate dok ovo čitate, ne može biti drugačiji, nego što jeste-konfuzan i crnolumoran.

I zato, ne obećavajte uredniku-ci da ćete mu napisati tekst. Nikada niste sigurni da li ćete biti pred ovakvim mukama.

Vladimir A. Milić

Dan poslije...

TRESLA SE GORA, RODILA SE

FARSA

I prođe 17. sjednica. Pamtićemo je po najmanje tri stvari. Prvo, toliko publicitet i tako ispolitiziranu atmosferu odavno nije imao ni jedan politički skup u Jugoslaviji. Drugo, rijetko do sada je koja slična sjedjelka imala toliko breme odgovornosti i toliko gledalaca koji su napeto očekivali lutrijaški ishod ove sjednice. A šta smo dobili?

Po jednim ova sjednica je bila gubitak za jednu republiku i pobjeda »neprincipijelne koalicije«. Izglasano je nepovjerenje Dušanu Čkrebiću, članu Predsjedništva CK SKJ iz Srbije«. Bilo je to oštro upozorenje srpskom rukovodstvu, koje je jasno i glasno ša dosta staračke vatre sa govornice rekao Vinko Hafner. neshvatljivo mnogo povjereničkih glasova dobili su neki, koji poznati po svojoj ljubavi prema rekreativnoj vožnji helikopterom, takvu podršku ne samo da nisu dobili od »ulice«, već ih je masa na zborovima u Srbiji, a posebno u Crnoj Gori oštro kritizirala pitanjem »... dje ti je baza?« Na 17. sjednici nije bilo baze ni od korova. Prije je ova žurka nalikovala kalkulantskom političkom taktiziranju, koje je pokušavalo da javnosti zamazuje oči predužim, jalovim i »deja vu« -

monolozima brojnih članova CK SKJ, koji su se valjda našli pozvanim da i svoje »originalno« videnje stvarnosti prezentiraju medijskom auditorijumu. Do besvjesti su ponavljane frazetine, jalova demagogija koja se nije mnogo razlikovala od beskrajnih tirada kojima su jugoslavenske mase drogirane godinama.

Niko od jednog ovakvog skupa nije realno ni trebao očekivati radikalizam i još manje hitnost u rješavanju nagomilanih kontroverzi u društvu, ali realna je bila potreba da se izvrše promjene u partijskom vrhu. Ovako, većina gorućih pitanja je odložena do daljeg. Valjda do novog konferiranja, nove kabinetske tombole, daleko od »ulice«, odnosno radničke klase, koja je, kako vele, »na vlasti«.

Nezadovoljstvo Jugoslavena, nezadovoljstvo šikaniranih na Kosovu i Metohiji, nezadovoljstvo nezaposlenih, ukoliko nezadovoljstvo »svih progresivnih snaga« nakon 17. sjednice biće još veće. Razmislimo onda koliko će svi nacionalizmi pokušati još više da rovare po ovoj zemlji.

Jugoslavija još stoji na raskršću. Status quo kao vrhovni princip birokracije ostao je nedirnuto, nenarušen. Možda samo prividno. Status quo

ostaje konstanta političara i ljubitelja vlasti koji i pored svih gibanja mase ne žele da se povuku. Prosto je neshvatljiv sindrom mesijanstva pojedinaca koji ne žele da napuste svoje fotelje. On se može tumačiti samo frojdovskom terminologijom, utoliko prije što bi im i nakon silaska sa jugoslavenske političke scene i dalje ostale privilegije. I u tom slučaju narod bi se zadovoljio barem njihovim povlačenjem sa mjesta na kojima su krojili sudbinu tog istog naroda.

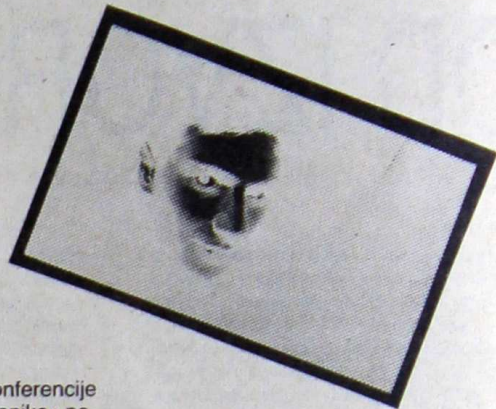
17. sjednicom dobili su satisfakciju samo dvije vrste stanovništva ove zemlje. Jedno je birokratska manjina, drugo masa apatičnih i pesimističnih ljudi, koju nikakva »diskusija«, »ekspozice«, »reforma« i slična egzotična obećanja ne mogu uvjeriti u »bolje sutra«. Zašto su ovi drugi dobili satisfakciju? Zato što su u svojim prognozama pred 17. »tajnu večeru« bili u pravu.

V. A. Milić

OMLADINA MLADA

PREDSJEDNIŠTVO OK SSOH - PULA

U toku, u trajanju, u hodu, u poslu, sad... SAD, traju izbori. Omladina Pule izabira sebi novo rukovodstvo-redovno. Rasprave, konzultacije, usvajanje planova i izvještaja također je u toku.

Zanimljivo je znati kako rukovodstvo ocjenjuje svoj dosadašnji rad. Pitamo ih? Pitamo ih šta rade. Ne pitamo ih o Maršu na Učku o Danu Mladosti, Danu SKOJ-a i ostalim sličnim prigodnim akcijama. Pitamo ih šta još drugo rade. Pitamo one koji su kandidati za mjesta predsjednika i sekretara u budućem rukovodstvu. Izvinjavamo se onima koje nismo pitali, nismo ih namjerno izostavili.

Naši sugovornici bili su
**MILENKO SLADIĆ, DAMIR
KAUZLARIĆ, MILAN JURKOVIĆ.**

Ispričat ćemo vam priču o mogućim kandidatima za mjesta predsjednika i sekretara u Općinskoj organizaciji SSOH našega grada. Iz sadašnjeg predsjedništva ćemo najprije izdvojiti one ljude koji neće više slijediti u sljedećem sastavu (nakon izbora).

Mikatović Ester, Neškoski Snežana, Perčić Mladen i Valković Jadranka su do sada birani toliko puta da im ističe pravo da budu ponovo birani. Svi ostali članovi sadašnjeg predsjedništva će po logici dosadašnjeg načina biranja vjerojatno i sljedeće godine biti u sastavu **istog predsjedništva**. Logika je vrlo jednostavna.

Teško je naći mlade ljude koji su spremni biti vrijedni i aktivni u omladinskoj organizaciji.

Iz sličnih se logika proizvodi i način biranja predsjednika i sekretara. Oni se biraju iz sastava prošlogodišnjeg predsjedništva zbog vjerojatnosti da su aktivniji i iskusniji od onih omladinaca koji još nisu bili članovi **istog predsjedništva**.

Omladinci - srednjoškolci, Jelenić Marjan i Lazarević Abelinda i Mikatović Ester, koji su članovi **istog predsjedništva** nemaju šansi u izboru za predsjedničko i sekretarsko mjesto jer se vjeruje da oni ne mogu uskladiti svoje školske obaveze sa profesionalnim obavljanjem dužnosti. Logika je dosadašnje prakse da omladinac iz JNA, (Grbin Vlado) također ne može uskladiti svoje obaveze na radnom mjestu sa obavezom profesionalnog rukovodioca u omladinskoj organizaciji.

Dosadašnji predsjednik nema pravo ponovnog biranja, a dosadašnji sekretar, koji to pravo ima, odbio je kandidaturu zbog privatnih obaveza.

GOVORI SLADIĆ

Moja je ocjena da Predsjedništvo OK SSOH - Pula predsjedništvo zamišljeno kao nekakav kolektivni šef nije funkcioniralo iz više razloga. Imamo dva čovjeka profesionalca i razmišljanja su česta da njih dvojica trebaju sve da rade. Mi smo više po nekakvim organizacijama udruž. rada ili smo učenici pa tamo dajemo veći doprinos, a u predsjedništvu nas nema puno. Možda smo tamo samo na sjednicama, ne znam, možda se i ne može drugačije.

Unutar predsjedništva svi članovi su voditelji nekakvih komisija. Rekao bih da je sav rad ležao na radu komisija, e sad koliko je koji predsjednik komisije bio aktivan, toliko je i šljakala komisija. Recimo... predsjednik komisije za radne akcije je radnik u udruženom radu, a koliko on može biti aktivan na okupljanju tih brigadira, jedino ih vidi... kad ih skupi na LORA-ma, ne znam koliki uticaj ima van toga. Da ne spominjemo npr. da omladina nema klub brigadira, a do nedavno smo imali dvije brigade. **Ja radim u »Uljaniku«** kao brodoclevar, a trenutno sam sekretar Konferencije omladine BI »Uljanik«. Mi smo se nekako dogovorili, to stoji i od prije, da se predsjednik i sekretar omladine u »Uljaniku« dopunjavaju. Recimo ja sam četiri sata u prostorijama konferencije omladine »Uljanika«, radim na tim poslovima »o mladinskim«, a četiri sata sam na radnom mjestu. Bude situacija kada sam i osam sati na radnom mjestu i suprotno, zavisi od obima poslova. Tako i predsjednik. Jedan drugog mijenjamo. Pored te funkcije predsjednika i sekretara koje imamo, i pored obaveza u konferenciji omladine tu su i druge obaveze... radnički savjet SOUR-a raznorazne komisije... Tako da baš puno slobodnog vremena nemam.

Općinska konferencija omladine broji nekih dvadesetak hiljada omladinaca, Konferencija omladine »Uljanika« broji nekih hiljadu šesto. Mi sada radimo izvještaje o prolazu izbornih sjednica i zaključujemo da aktivnih nije više od 12% cca.

Sticajem okolnosti Uljanik ima taj neki prostor gdje animiramo veći broj mladih na disco-večerama, koncertima; veliki broj brigadira dajemo općinskim brigadama, imamo nekakav sistem informiranja u »Uljaniku«, primjeren radnoj organizaciji, onda emisiju »Mladi za mlade«. Na društveno-ekonomskim odnosima mislim da nismo uspjeli puno napraviti, a upravo je to najbitnije jer ipak smo mi u udruženom radu, mislim dok omladina udruženog rada ne počne raditi neće biti ni uspjeha na nivou grada, pa i šire. Tamo se ipak stvara dohodak, i ako omladina u udruženom radu nema prosperiteta... **MI SE SVI BAVIMO TREKUTNO KAKO RASPOREDITI NEKAKAV SITNI DOHODAK, A NE KAKO GA STEĆI.**

Kada je 1986. ovaj saziv Konferencije i Predsjedništva omladine »Uljanika« počeo sa radom pitali smo se da li da radimo programe na nivou Konferencije pa da ih prosljedimo osnovnim organizacijama na usvajanje, a oni da ga proširuju i sebi prilagodavaju ili da sačekamo da osnovne organizacije urade svoje programe pa da ih Konferencija objedini i radi na tim programima. Desilo se to da jedan period nismo imali nekakvih programa. Raspravljalo se tko će ga napraviti... itd.

NEMOĆ

Još u mandatu Kauzlarica i Peruška radila se jedna anketa oko stambenih pitanja i došlo se do saznanja da je samo 2% omladine stambeno riješeno u »Uljaniku«. »Uljanik« ima 3000 stanova. To nije mala brojka. Išli smo na organe upravljanja sa idejom da napravimo inventarizaciju tih stanova i dobili smo odluku radničkog savjeta da zajedno sa službom radnih odnosa provedemo tu akciju. Kada smo dobili odluke i odobrenja i trebali krenuti u akciju tad nismo imali omladinaca koji bi to proveli.

Da krenemo i malo šire kada govorimo već o radu mladih... na nivou republike i federacije. **Omladinska organizacija je ostala bez članstva budući da već dugo godina nije ostvarivala neke značajne rezultate.** Sada... zadnjih par godina i omladina se počela baviti nekim pravim stvarima, društveno-ekonomskim odnosima, a ne samo manifestacijama. Međutim sada imamo nekakve programe, ali nemamo više mladih koji bi ih provodili. Čini mi se da je obaveza sadašnjih rukovodstava da prave programe koji imaju jedan ili dva, eventualno tri značajna zadatka i da ih ostvaruju i na taj način pokušavaju privući mlade.

Uzmimo naš primjer u »Uljaniku«. Rekli smo, idemo se baviti raspodjelom osobnog dohotka, stambenim pitanjima, nekakvom proizvodnom problematikom i uvjetima rada i školstvom. Uzeli smo tih pet zadataka na polju društveno-ekonomskih odnosa kao najbitnije. Omladinska organizacija mora rješavanjem tih problema i programa privlačiti mlade u organizaciju. Činjenica je da naša akcija oko inventarizacije stambenog fonda nije uspjela samo zato jer nismo dobro ekipirani. Prije godinu i pol dana radio se nekakav pravilnik o korištenju stanova u samacima hotelima »Uljanik« ima dva takva i pozvali smo bili dvjesto ljudi koji jesu unutra i dvjesto šezdeset koji su na spisku. **DOŠLO IH JE PEDESET**, a o tom pravilniku je ovisilo da li će oni dobiti smještaj ili neće. Znači, trebali su biti zainteresirani, **A DOŠLO IH JE SAMO PEDESET.**

Mislim da će omladina morati mijenjati metode rada. ... interesno okupljanje... Ne mogu ja raspravljati o poljoprivredi, a nemam s tim veze... a mi smo ipak stvorili puno tih političara »opće prakse«.

KAUZLARIĆ DAMIR:

Predsjednik je komisije za društveno-ekonomske odnose. Nije zadovoljan radom ljudi u komisijama. Od uspjeha u radu Općinske konferencije spominje akciju »Od tavana do stana«:

»Mi smo s idejom, rješavanja stambenih problema krenuli na skupštinu općine. S onom poznatom akcijom »Od tavana do stana«. Napravljen je pravilnik i odluka o prenamjeni takvih prostorija, dobili smo i suglasnost od Predsjedništva skupštine općine da možemo ići u javnu raspravu, tako da ćemo najvjerojatnije početkom svibnja iduće godine na Skupštini općine imati jednu takvu raspravu. Ništa više ne treba učiniti osim otići na Skupštinu i dobiti suglasnost.

OPET

Pojavio se u »Petici« jedan neozbiljan, možda čak i provokativan članak o izborima (prošli broj). Prvo ovi izbori su po meni najpravičniji i najdemokratskiji, a u tom tekstu se spominje nekakva logika koja sa izborima nikad nije imala puno veze. Logički izbori ne postoje, postoje samo izbori vezani za kvantitet i kvalitet. Ovi kandidati koji **jesu**, a zbog toga **su** jer su pokazali neko znanje i sposobnost koji su samim tim rekli da smatraju da mogu obavljati takve funkcije (predsjednik i sekretar). Prema tome opet logika ne dolazi u obzir. Smatram da takvi tekstovi nisu pogodni u ovakvoj atmosferi kada sami izbori predstavljaju nekakvo kritično razdoblje u radu bilo kojeg foruma. Pogotovo danas kada većina ljudi smatra da je sve to nekako namješteno, da su te funkcije atraktivne i da ljudi sami sebi namještau položaje da bi mogli dobiti kakvu veću plaću.

(tekst iz prošlog broja). Ispričat ćemo vam priču...

»Pazi, ja sam ti na početku ove moje primjedbe rekao da ti nisi ništa pogrešno napisao nego sam se požalio na stil. Trebao si možda više naglasiti važnost obavljanja tog posla«.

GDINA ČISTOĆE U OPĆINI PULA

»Stekao sam dojam da se cjelokupna akcija svela na postavljanje koševa za smeće, pepeljara i kontejnera. Nisam stekao dojam neke ozbiljnije akcije. Koliko se tražilo od omladine Pule da sudjeluje, ne bih znao reći, ali da je bilo molbi mi bi na predsjedništvu već o tome razgovarali ili bi barem organizirali radnu akciju. Bila je jedna jedina ove godine, sa pripadnicima JNA, na Bourgnignonu. To što možda sami, iz predsjedništva nismo dali neku inicijativu može biti naša greška, ali i ne mora.

JURKOVIĆ:
Radi kao nastavnik marksizma u školi RSUP-a u VALBANDONU.

Uključivanje omladinske organizacije u raspravu oko ustavnih promjena smatra posebno važnim elementom u ukupnom radu OK SSOH - Pula.

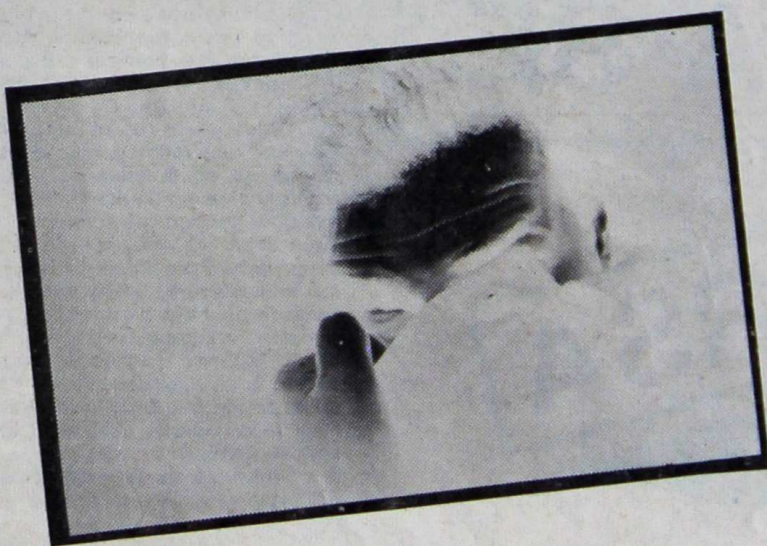
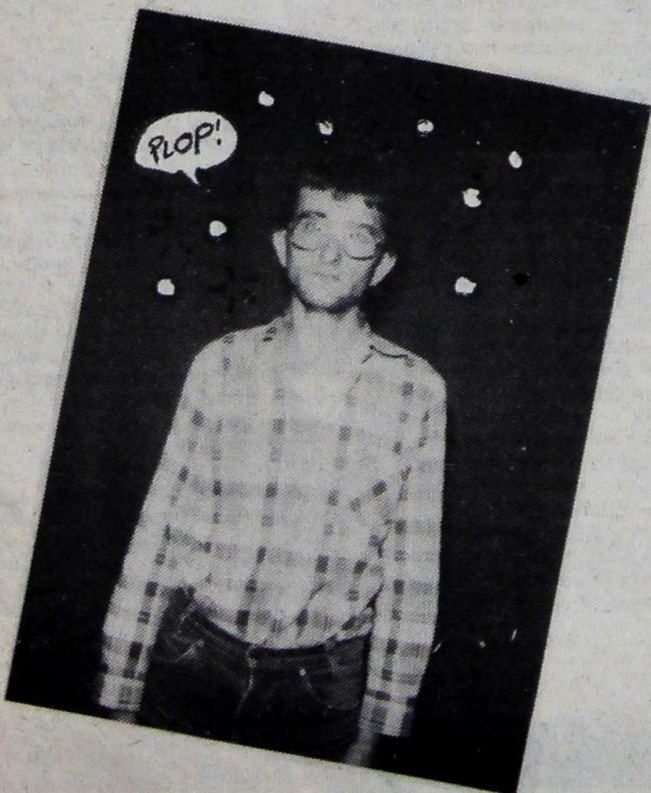
OMLADINA U ŠKOLI RSUP-a U VALBANDONU

JURKOVIĆ govori o aktivnosti omladine na svojoj školi: »Mislim da se tamo dosta dobro radi. Neke stvari je tamo lakše raditi jer je sistem organizacije gotovo kao u vojsci. Recimo meni nije problem poslati brigadire na otok (Fratarski), ni pedeset ni sto ni dvjesto... a opet ne znači da to nije dobrovoljno, to je opet druga stvar; oni bi svi išli«. Mi posebnu pažnju dajemo sportu. To je i zbog specifičnosti koju škola ima«.

U predsjedništvu OK SSOH - Pula predsjednik sam komisije za društveno-politički sistem«.

Jurković nam je još govorio o svom viđenju situacije u društvu, o 17-oj sjednici, itd... ETC... ITD... O tome više jednom drugom prilikom.

mario benčić

STAMBENI PARADOKS

(ili jezično osmišljavanje nejezičnog problema)

PARADOKS, 2. mn. paradoksa grč. (paradoks – neočekivan) 1. originalno mišljenje koje se oštro razlikuje od općenito usvojenog mišljenja i koje protuslovi (katkada samo izvanjski) zdravom smislu, paradoksalan – čudnovat, neočekivan, neobičan, protuslovan, suprotan općem shvaćanju, naoko besmislen...

Zanemarivši mnoge osobine koje ukazuju na nečije odrastanje, ukazat ću samo na jednu – želju i potrebu za samostalnim (neovisno o roditeljima) življenjem. Preduvjet je naravno, da imaš STAN (stančić, sobičak – ali SVOJ! tvoj! moj!)

Ovo bijaše činjenica, a sada slijede varijante iz kojih ćemo izvući paradoks.

VARIJANTA A: Tvoji (moji) roditelji dobili su društveni stan po kvadraturi odgovarajući za sebe i svu svoju djecu. A djeca rastu, odrastu, okrilate, uzlete i polete. A roditeljima ostaje stan, i nitko ih ne pita za višak prostora.

A dijete (sada već odraslo) ako je nezaposleno moli općinu, a ako je zaposleno – svoju radnu organizaciju: **STANČIĆ BAREM!** Ali malih stanova – jok! a veliki (čak i kad bi ih bilo) ne možeš dobiti jer nemaš uza se barem koje dijete i tako čekaš uz roditelje svoje (ili moje ili tvoje – vidi paradoks!)

VARIJANTA B: Roditelji dobiju stambeni kredit da izgrade veliku kuću za sebe i svoju djecu. Djeca opet odu kao u varijanti A, a roditelje nitko ne pita da vrate kvadraturu ili novac. **PARADOKS IZ PRVOG UGLA:** Roditelji ne znaju što bi od stana, a navikli na punu kuću iznajmljuju dio stana nekom mladcu koji se osamostaljuje pa ti ideš k mojim roditeljima, ja k tvojima itd. E viva il podstanar! **PARADOKS IZ DRUGOG UGLA:** Djeca podstanari plaću kako im je teško plaćati podstanarstvo, ali uskoče roditelji koji istom cifrom oglobe svog podstanara pa taj novac (s kojim ionako nisu u životu računali) daju djetetu da plati svom gazdi iznajmljeni

prostor. **PARADOKS IZ TREĆEG UGLA:** U našem Zakonu o stambenim odnosima postoji član o plaćanju veće stanarine za višak stambenog prostora ali se rijetko primjenjuje. Stanar ga sam prijavljuje! a i cifra je smiješno manja od one koju mu podstanar plaća.

PARADOKS IZ ČETVRTOG UGLA: Djeca konačno dobiju stan, a roditelji im u međuvremenu (po smrti) ostave kuću, i tako imaju i kuću i stan u istom gradu, a nitko ih ne pita da vrate ni kuću ni stan. E viva turizam!

PARADOKS IZ PETOG UGLA: Građevinske firme kukaju jer malo grade pa se jadni građevinari snalaze radom u fušu i kod privatnika. Podstanari kukaju jer im ode pola plaće na stan. Roditelji kukaju jer ih vlastita djeca napuštaju, a tuda im remete kućni mir.

Svi kukaju u našem gradu, a nitko ništa ne radi. Ne radi? pa i kukati je glagol! I ima svoj perfekt: kukao sam. Svoj prezent: kukam. Svoj futur: kukat ću.

PARADOKS IZ ŠESTOG UGLA: Ja ovo pišem »PETICI«, glasilu mladih i upućujem ih(nas) na još koji glagol osim »kukati« jer predlažem:

a) da Predsjedništvo SSOH Pula izvidi mogućnost ugradnje strožih odredbi u Zakon o stambenim odnosima za one koji ostaju u velikim stanovima i kada im se djeca osamostale.

b) da u »Petici« otvorimo rubriku Mali oglasi za zamjenu stánova i traženje podstanarskih sobica (besplatni oglasnik ako je moguće).

c) da mlade ljude koji se odluče na gradnju kuće odgajamo da prihvate ljudski život i grade za sebe a ne još tri generacije i tako nas vrate u nekadašnje oblike porodičnih zajedničkih domaćinstava; da ne grade dvorce – jer težimo socijalizmu a ne feudalizmu (ugledajmo se na kapitalističke kućice s cvjetnjacima).

KONKLUZIJA ILI ZAKLJUČAK: Ovaj napis prihvatimo kao jezičnu pouku o glagolima i stranim riječima i u tome pronadimo zadovoljstvo do konkluzije društvenog (stambenog) stvarnog paradoksa.

MERI DRAGIČEVIĆ

PULA TO JE RAJ!

BRANKO: Čovječe, ti nemaš pojma koliko ja volim ovaj grad, ali u nekim stvarima ne želim sudjelovati, ne zato što me ne zanimaju, nego zato što mi dođe da popizdim kad vidim što se u Puli dešava.

MARIO: Ti sudjeluješ, nemoj me uvjeravati da ne sudjeluješ kad pjevaš za ljude Pule.

BRANKO: Čekaj, stani malo, da, ustvari učestvujem, ali se ogradržujem od svih ostalih stvari, reći ću ti i zašto. Vidiš, mi smo pobijedili na prošlogodišnjem festivalu u Subotici (što svi već znamo), predstavljali smo pulsku omladinu, Pula je prvi put pobijedila Jugoslaviju. Subotica nam je dala priznanje, znaš, kako to ide novine se raspisale, televizija, padali su intervjui, autogrami, fotke, digli su cjelu frku oko nas. Tako je svuda gdje odemo. Vratili smo se kući i mrtva tišina. Uzgred rečeno, predsjednik SSO Jugoslavije otvorio je taj festival, a predsjednik omladine našeg grada nije se potrudio da nam kaže jednu riječ.

MARIO: Mene je jako pogodilo kada sam u »Glasu Istre« pročitao (povodom festivala) da su riječki bendovi bili najbolji, tiskano velikim masnim slovima, a KUD »Idijoti« naznačen je malim, jedva vidljivim slovima. Ali, »Petica« je pisala o vama u svakom broju.

BRANKO: Da, ali tko je još u Jugi čuo za Peticu. Mislim da »Petica« nije dovoljno provokativna i da nema dovoljno dobrih štoseva, ali isto tako znamo da tu istu »Peticu« podržava malo ljudi. Npr. riječki »Val« puno bolje stoji, ne mislim da su to bolje novine, već da postoji netko tko ih »gura«. Slično je i sa bendovima u Rijeci kojih ima cijela sila, ali koje podržavaju novine, radio, omladinsko rukovodstvo...

MARIO: Ne želim »Peticu« uspoređivati sa ostalom omladinskom štampom, ali mislim da je dovoljno dobra samim tim što ne nalikuje ni jednoj drugoj novinici i s obzirom da u njoj još uvijek ne radi dovoljan broj ljudi. Omladina teško pristaje na suradnju.

BRANKO: Pa mladi više ne vjeruju novinama.

MARIO: Ali mi radimo na tome da ti isti mladi imaju svoje novine kojima će vjerovati, odnosno gdje će vjerovati sami sebi.

BRANKO: Vjerujem da će »Petica« uspjeti i da možete i hoćete napraviti puno više.

MARIO: Da, mada je teško napisati nešto objektivno u ovako malom gradu gdje se svi poznajemo. Isto je i sa vama, novinar koji vas ne poznaje dođe na koncert ili poslušaj kasetu, preslušaj i napiše ono što čuje. Bez ličnih filmova.

BRANKO: To je OK i onda znaš na čemu si, čak ukoliko te i ispljuje. U Puli ima toliko dobrih bendova kojima se ne poklanja nikakva pažnja i koji se snalaze kao što smo se i mi snalazili. Volio bih da svi oni uspiju i dokažu Puli kako ovdje ima puno dobre svirke. Tada se ni mi još uvijek ne možemo profesionalno baviti muzikom, ali krenulo nam je.

KUD »Idijoti« su bend koji organizira koncerte drugih bendova, tegli instrumente, obezbjeđuje smještaj, ljepi plakate i radi masu drugih stvari. Pa, ne rade oni to samo zbog sebe, već da bi svi mi čuli i vidjeli nešto novo.

Omladinski list »Pet« radi bez ikakvog radnog vremena, sa minimalnim financijama, ali ipak opstaje, samo dokle?

Kada bi krenuli svi zajedno mogla bi se stvarati čuda, koja su u nekim drugim sredinama normalna stvar, a kod nas još uvijek nešto ne stvarno, ne opipljivo. »Pula dosadana i noću pospana«. Svaki je kutak ovog grada poseban, sve vrvi od ljepote, a ipak nešto smrdi. Zato navijam za sve one koji nešto rade u smislu nečeg boljeg, najboljeg.

Družeci se možemo napraviti čuda, svoju malu pobjedu!

Marina Mihalić

SLUČAJNO SAM SJEDILA ZA STOLOM SA DVOJE MLADIH-LJUDI KOJI SU VODILI RAZGOVOR VEZUJUĆI GA UZ ONO ČIME SE BAVE. BILJEŽILA SAM NJIHOVE RJEČI MISLEĆI DA SU KORISNE OMLADINI PULE.

Branko Črnac pjevač je pulskog benda Idijoti koji ozbiljno radi, postiže uspjehe svuda osim u svom gradu u kome je oduvijek postojala averzija prema njihovom imenu i nepovjerenje u ozbiljnost onoga što rade. Ne znam ni jedan bend koji se toliko fura na svoj grad, a u isto vrijeme biva u njemu odbačen. Mario Benčić jedan je od malobrojnih članova redakcije omladinskog lista »Pet« koji najžešće sudjeluje u borbi za opstanak ovog glasila.

KONTEJNERISUCRNERUPE!!!

GODINA ČISTOĆE i te stvari.

GODINA ČISTOĆE i te stvari.

Zato valja narodu objasniti, reći mu da KONTEJNERISUCRNERUPE i da ne tura smeće gdje mu nije mjesto tj. gdje mu više nema mjesta jer KONTEJNERISUCRNERUPE, jer već se javljaju neprijatelji ovoga grada pa viču: »Samo smeće oko kuće šeeće!«.

Ovakve treba uhapsiti, a poštenom narodu treba reći, da u ovom teškom trenutku drži smeće po kućama i mirno sačeka »KAKOPRAZNITIKONTEJNERE«.

Na kraju drugovi dodaju da su se za smeće sitnog zuba (opušci, pepeo) već pobrinuli kod nekih bandera. Toplo vam preporučuju čikobernice brend new designa (limene, nerđajuće, nezapaljive) tipa: FIGULIGU-PIROMANI-HULIGANI.

Tako je uspješno riješen problem velikog dijela gradskog smeća (pepeo i te stvari), a i pušačima je ograničen okrug štetnog djelovanja po okolinu.

Uz drugarski pozdrav: NADESMOSENACIGARI KODBANDEREJEBEŠGOLUBOVE KOJITESERUVAŽNOJE DASEPUŠI,

vaša izvjestiteljica sa terena - TRG NARODNE REVOLUCIJE tzv. FONITANA.

terenac Jelena Gruić

U četvrtom kvartalu tj. pred sam kraj ovakozvane godine, drugovi i drugarice iz »PUTPULA« stigli su do značajne točke rimovane akcije »ULICE SU NAŠE LICE«. Iako je rima sve u šesnaest, nisu je uglazbili, ali su najavili izradu elaborata na temu »KAKO PRAZNITI PRATI KONTEJNERE«.

Dok gorenavedeni ne ize-laboriraju to što su nau-mili, valja nam biti strpljivim, jer ni u kakvom teškom trenutku, pogotovo ne u teškom trenutku, ne smijemo sumnjati u nauku, u teškom trenutku.

Iz tabora naučnika, jope' prijespomenutih, poručuju raji da, kako se iz naslova samog vidi i kaziva samo, došlo se do spoznaja koje će bitno doprinjeti ekologiji i tim stvarima.

Paz' ovamo, »KAKOPRAZNITIPRATIKONTEJNERE« 'oće reć', jelte, molit ću fino, cijenjeni građani, da KONTEJNERISUCRNERUPE već da ih ponekad treba i prazniti. A narod trpa smeće i dalje, jer narod je neuk, pa ne zna.

LAMENTACIJE

A GDJE SU, ZAISTA, MLADI?

Tko ih pita za zdravlje? Tko ih pita što će i kuda sa sobom, dok se na njima kao na kunićima oprobavaju reforme, kad ih kao »motivacija« za brži završetak studija čekaju redovi na SIZ-ovima za zapošljavanje. Kuda će i kamo oni sa svojim problemima u ovoj prezaduženoj zemlji koju im ostaviše u amanet. I sad reći će neki »u ovakvoj situaciji« još se pitati kamo će mladi sa svojom besperspektivnošću, dobrom voljom i slobodnim vremenom?

ŠTO DA RADE MLADI U PULI??

Čime da se bave osim pridržavanjem stabala po Korzu, ispijanjem pića po bircevima? Nenaikli na kulturne sadržaje, već godinama bez kazališta, uz po-

koju lošu (ali jeftinu) gostujuću predstavu, likovnu izložbu, rock koncert, zalutalu tribinu? Sva aktivnost mladih svodi se na poneki sport, uz zdušno navijanje frendova s tribina koji iskazuju zavidno poznavanje stupnjeva retardiranosti pri čašćavanju sudaca i protivničke momčadi. No, kulturne manire treba negdje stvarati. A gdje bi se kultura uopće mogla »tesati« u gradu kojem je kulturno središte tradicionalno raskopano, pa se uži centar pretvorio u kombinaciju gradilišta i smetlišta, u gradu u kojem je kino reportoar uglavnom prilagođen JNA – publici. Gdje da se razvija senzibilitet, kreativnost i aktivnost mladih? Uporno se organiziraju polupropale – polupreživjele omladinske akcije, izviđači, nešto sporta, nešto čage i to je (uglavnom) sve. Jedan od inventivnijih omladinskih prijedloga oko kojeg su se stvarno angažirali u OK SSO bio je stvaranje omladinskog kluba u Puli. O potrebitosti nečeg takvog, mislim da ne treba raspravljati, ali na žalost sve je ostalo samo na papirologiji. Omladinci su izradili koncepciju rada omladinskog kluba, odredili njegov status i upravljanje njime, sadržaje koje bi obuhvaćao (vidi PETICU br. 2) isprogramirali financiranje i prateće sadržaje. PETICA je otvorila prostor za diskusiju, koji by the way nitko nije iskoristio. Čak ni omladinci.

ŠTO SE DEŠAVA???

Da li je dugogodišnja pasivnost (ili prigušivanje) uzelo toliko maha da su i sami mladi nezainteresirani za svoju sudbinu ili potpuno deprimirani uopće ne vjeruju u mogućnost realizacije? Ni jedno ni drugo nije ni malo dobro, a oboje je rezultat dugogodišnjeg pulske stanja, u kojem se progurava zimska dosada. Ljeti se pliva, sunča i donekle »dolazi na svoje«. Rijetki kulturni ovisnici uživaju u nešto bogatijim ljetnim kulturnim sadržajima, koji se valjda organiziraju za one silne strance intelektualce koji nam stižu, a ostali mjere stredžere (ice) s kolima i lovom.

Pulska se elita (materijalno) prilično uspješno premjerava s njima. I tada živne naša mala Florida, festivalski vatromet doda joj i neki privid raskoši, navlače se krpe i bacaju zurke.

Jesenje kiše donesu pustoš, prazninu ulica na koje se iz foto izloga (kao u debeloj provinciji) u bijelim haljinama s dugačkim šlepovima smiješe mlade uz mladoženje u bedastim »dynasti« pozama. I to što dalje, sve to više. Eto furke. Kola, krpe, cuga, izlazak na mjesta koja su »inn«. Jesu li mladi s tim zadovoljni? Jer ako jesu što sad tu ima netko u njihovo ime popovati?! Na žalost sve praznija lica i statistički podaci o raznim ovisnostima u Puli ipak pružaju sliku koja je daleko od idilične.

Pritajena agresija, grafiti, motori koji ruže (bez auspuha) ipak su nekakav (mada neartikuliran) prosvjed protiv etabliranosti. Pa zašto onda ne učiniti nešto konstruktivnije? Zašto na inzistirati ne osnivanju omladinskog kluba u kojem bi se ostvarivali sadržaji (od likovnih, književnih, kazališnih, glazbenih, filmskih do informatičkih) koji bi mogli zaokupiti. Zašto ne ostvariti inventivnije omladinske akcije, zašto ne iskoristiti PETICU kao svoje glasilo? Je li moguće da je letargija uzela toliko maha? Da li svako lamentiranje završava rezigniranim slijeganjem ramenima uz blago zalijevanje alkoholom ili je ova omladina ipak za nešto spremna?! Jesu li je ove sjednice, govorancije, »pokroviteljstva« i reforme zaista toliko dotukle? Ako jesu bi li za to odgovorne »strukture« i stariji umjesto uzdaha »ah ta današnja omladina« i mizernog dotiranja okoštalih akcija mogli mladima nešto konkretnije ponuditi. Da onda ONI kao stariji, pametniji (i za situaciju ODGOVORNI!) umjesto krize, dugova i praznih savjeta, dio turističke takse ili ne znam kojih poreza daju »svojoj budućnosti« – ta ni oni neće živjeti i moći vječno. Jer neusporedivo je skuplje (i nažalost bezuspješno) izvoditi »zalutale na pravi put« ili kako bi se oni izrazili »sanirati posljedice«.

INES ŠKUFLIĆ HORVAT

Masovni mitinzi na istoku. Pada vlada u Novom Sadu. Upotreba suzavca i pendreka u Crnoj Gori.

Predsjednik Predsjedništva SFRJ (prvi put poslije Tita) obraća se naciji u direktnom govoru. Po radnim organizacijama komunisti se zaklinju na bespogovorno izvršavanje naredjenja. Komiteti za ONO (i njihovi referenti) opravdavaju svoje postojanje. Po školama noćne straže. Gotovo pa izvanredno stanje.

I tko bi se sad u takvoj situaciji smio zapitati – a gdje su tu mladi? Kamo s njima?

Srećom situacija se smiruje. Tri reforme postadoše političko-društveni imperativ, redovi se konsolidiraju, krivice preispituju.

HOME IS WHERE

Bilo je velikih primjedbi sanitarne inspekcije i građevinara iz Pule. Imali smo prijetnju zabrane rada.

U školama djecu zovu DOMAŠI, mada se mi trudimo i školskim priborom i odjećom i izlascima da im se ne lijepe »etikete«.

CENTAR ZA ODGOJ DJECE I OMLADINE:

U žargonu nazivaju se prihvatilište, iliti popravni dom za maloljetne delikvente, odnosno djecu neprihvatljivog ponašanja.

Stara zgrada na Montezaru djeluje sumorno i zapušteno.

Na ulazu stoji grafit: »HOTEL CENTAR« A KATEGORIJA. Ovdje živi devet djevojaka i osamnaest momaka.

Direktorica NEVENA TOLANOV bila je vrlo predusretljiva dok smo vodile ovaj razgovor.

PET: POD KOJIM UVJETIMA I SA KOLIKO KRIVIČNIH DJELA SE SMJEŠTAJU DJECA U OVU USTANOVU?

DIREKTORICA: Sva djeca su sa kombiniranom etiologijom poremećaja koji je nastao iz određene porodične patologije. Većina djece je iz nepotpunih porodica. Imali smo djecu nepoznatog očitstva, djecu čije su majke otišle, napustile porodicu, zametnule trag za sobom. Ima i djece socijalne problematike, ali sve je to kombinirano u nekom kompleksu poremećaja u ponašanju. Većina djece ima po jedno krivično djelo.

PET: OVA USTANOVA U POSLJEDNJE VRIJEME NE SLOVI BAŠ NAJBOLJE?

DIREKTORICA: Status naše ustanove, ekipiranost, nivo stručnog rada, opremljenost, stanje prostora, popunjenost kapaciteta, već niz godina, najkritičnije unazad dvije godine, spominje se u javnosti, u socijalnoj zaštiti i Istre i Hrvatske u jednom negativnom kontekstu, tako da je ustanova imala dva dosta nepovoljna nadzora koja vrši Republički zavod za socijalni rad iz Zagreba. Imali smo i velikih primjedbi sanitarne inspekcije i građevinara ovdje iz Pule. Jednom riječju imali smo prijetnju zabrane rada. Postavljeni su određeni uvjeti koje ustanova mora sama izvršiti, a i društvena zajednica u kojoj ova radi, znači matična općina koja je ustanovu i osnovala, a to je Skupština općine Pula. To sve u zajedništvu sa SIZ-om socijalne zaštite Pule, Komitetom za društvene djelatnosti i Centrom za socijalni rad. U toku ove godine učinjeni su veliki napor da se takvo stanje prevlada, da se izvrši jedan prodor u javnost, u razne strukture, da se što više govori o samom radu ustanove, da se afirmiraju djeca, da se traži pomoć. Otvaramo se prema ljudima koji su voljni da ovdje obavljaju praksu,

studentima Pedagoške akademije. Otvorili bismo se prema svim oblicima usavršavanja, interakcije nekog uticaja zajedničkog rada, funkcioniranja sa timom iz Centra za socijalni rad. Smatramo da će nas ti sadržaji, ako istrajemo, za određeno vrijeme afirmirati, s tim što će biti potrebno mnogo više vremena da se ta afirmacija osvoji, nego što je bilo potrebno da se razgradi ono što je Ustanova predstavljala dvadeset i sedam godina.

PET: TKO FINANCIRA USTANOVU?

DIREKTORICA: Centri za odgoj su do sada imali vrlo nepovoljan način financiranja putem glavarine tzv. opskrbnine. To znači da mi u svom radu potpuno zavisimo od činilaca koji nam upute dijete, a to su Centri za socijalni rad i sudovi. To znači da na broj djece, na trenutak prijema, odabir kategorije, mi ne možemo utjecati. Kada je dijete već u Ustanovi, naplaćuje se njegov smještaj i tretman po izvršenoj usluzi.

PET: KADA NEKO DIJETE POBJEGNE IZ DOMA, KADA GA SE NADE I VRATI, BIVA SMJEŠTEN U SAMICU, U TZV. »SKITNIČKU SOBU«?

DIREKTORICA: Da, u prihvatnu stanicu.

PET: KOLIKO VREMENA TAMO OBIČNO PROVEDU?

DIREKTORICA: Mi ustvari nemamo puno bjezanja. Pogrešno je u svemu tome baratati brojem bjezova. Mnogo je važnije ići na to koliko je djece pobjeglo. U cijeloj populaciji ove djece, samo dvojica ili trojica ili jedno izuzetno neprilagođeno dijete, ili dijete kod kojega je potrebna druga vrsta tretmana u zatvorenim ili poluzatvorenim institucijama. Jedno ili dvoje takve djece ima masu bjezova. Početkom ove godine imali smo troje djece koja su bila vinovnici svih bjezova i krivičnih djela. Mi smo za tu djecu, koja su stara oko dvanaest-trinaest godina, tražili pomoć kolege psihologa iz dispanzera za mentalno zdravlje, psihologa koji radi u službi za osnovno školstvo, jer smo im htjeli nekako pružiti pomoć, onako generalno na planu da se uključi i zdravstvena institucija i školstvo i mi. Pokazalo se da smo u toj našoj procjeni njihove neprilagođenosti ili potpuno u pravu, jer smo u međuvremenu za te mališane predložili drugu vrstu tretmana. Promjenili su ustanovu i otišli u onu koja u svom krugu ima školu, a to je već malo drugačija organizacija. Mi smo najotvoreniji tip ustanove.

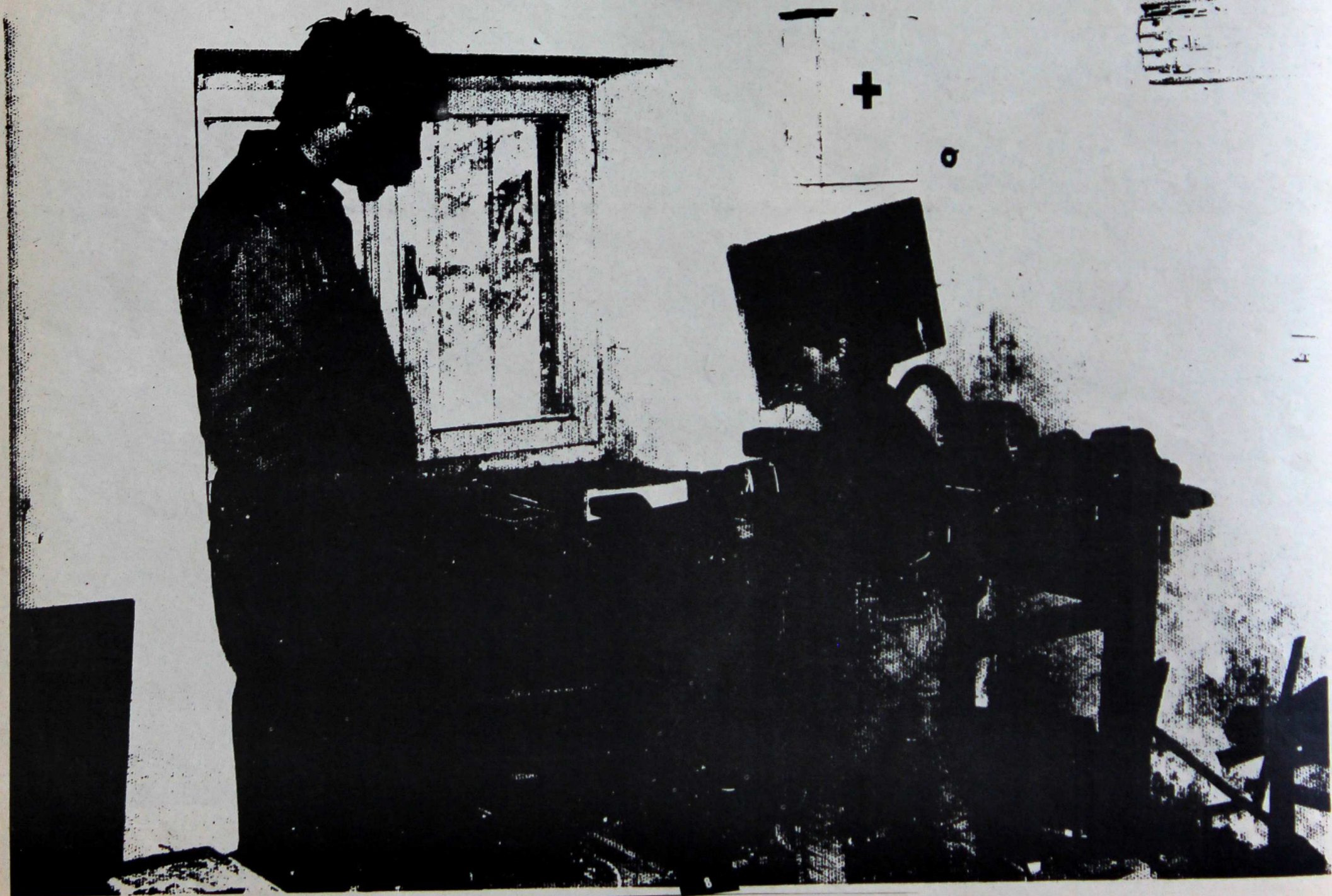
PET: DA LI DJECA REDOVITO POHAĐAJU NASTAVU? IMA RECI MO DJECE KOJA SA TRINAEST, ČETRNAEST GODINA

IDU U TREĆI, ČETVRTI RAZRED OSNOVNE ŠKOLE. KOLIKO IH USPIJE ZAVRŠITI ŠKOLU?

DIREKTORICA: Većina da. Prolaznost u našoj ustanovi na kraju prošle godine bila je 80%, s tim što u onom postotku djece koja nisu uspješno završila školu nalaze se djeca koja su krajem školske godine primljena u ustanovu, tako da nije dolazilo u obzir da budu uključivana. Djeca koja su nam stizala kao ne pohadači i djeca koja su imala izrazite emocionalne smetnje, pa smo im i mi na neki način osporavali odlazak u školu jer smo smatrali da je to sekundarno, da s njima treba raditi na saniranju emocionalnih poremećaja, jer škola sa svim tim zahtjevima, organizacijom rada, dužinom satova, sa djecom koja su tamo i koja na neki način etiketiraju to naše dijete. Zovu ih DOMAŠI, mada se mi trudimo i školskim priborom i odjećom i izlascima i džeparcem da im se ne lijepe etikete.

PET: NA KOJI NAČIN SE USTANOVA OPSKRBLJUJE ODJEĆOM?

DIREKTORICA: Ranije su bile vrlo česte sabirne akcije Crvenog križa. Međutim, kako standard ljudi opada, tako je i očuvanost te garderobe koja stiže iz skladišta

A HEART IS !!

Tretman se planira na ostvarenju nekog dugoročnog cilja, on se ne može tek tako prekinuti. Djeci se mora obezbjediti neka odstupnica.

sve lošija. S obzirom da su naša djeca izuzetno osjetljiva na taj svoj status, za njih je ta odjeća do njihovog osjećanja sigurnosti.

Imamo velikih promjena. Oni dobijaju tu odjeću, više nego polovnu, tako da uglavnom svi kupuju. Za sad uspijevamo sa svim tim izaći na kraj, jer jedan od elemenata njihove opskrbe jeste i stavka odjeće i obuće.

PET: KAKO TEČE JEDAN NJIHOV RADNI DAN?

DIREKTORICA: Imamo izvjesnih problema u organizaciji zbog škole. Naša djeca su uključena u sedam pulskih osnovnih škola, pa su u okviru Radničkog sveučilišta na funkcionalnom osposobljavanju i u redovnoj srednjoj školi. Dakle na nastavi su i prije i poslijepodne. **USTAJANJE** je u 6 i 15 i važi za sve. Onda slijedi blok **LICNE HIGIJENE** i dežurstva po sobama. U 7 sati je **DORUČAK**. Nakon toga oni koji idu u **ŠKOLU** kompletiraju pribor i knjige, a oni koji ostaju odlaze na **UČENJE**, koje traje u prosjeku dva sata. Međutim, sva ta djeca imaju ogromne pedagoške deficite i u pravilu trebalo bi više raditi sa njima. Taj rad je vrlo težak, jer su razredi koje oni pohađaju najrazličitiji, od drugog osnovne pa do trećeg srednje. Svi uče u jednoj učionici i postoji samo jedan grupni odgajatelj koji radi sa njima. Između 10 i 30 i 11

sati imaju **MARENDU**. Nakon toga u taj rad se uključuju dežurni odgajatelji koji vode **VRTLARSKE I RADIONIČKE SEKCIJE**. Rad ima dvojaki smisao. Nekad je to u svrhu održavanja objekta, a nekad je to više radi neke radne preokupacije. Nakon toga je **RUČAK**, obično u 13 sati. **SLOBODNO VRIJEME** imaju od 14-15 sati, koje provode po vlastitom nahođenju.

PET: DOZVOLJAVATE LI IM IZLASKE U GRAD?

DIREKTORICA: Da. Jednom nedjeljno, s tim što kada se studiraju rezultati na grupnim sastancima petkom, postoji i nagradni izlazak.

PET: IZLAZE LI I NAVEČER?

DIREKTORICA: Da. Stariji dečki idu i u »Uljanik« ili ako ima neki koncert. Mi im to ne uskraćujemo.

PET: DA LI TA DJECA, UKOLIKO IMAJU NEKI SVOJ PROBLEM, OTVORENO RAZGOVARAJU SA VAMA?

DIREKTORICA: Sva ta djeca imaju potrebu da se za nekoga emocionalno vežu. Dešava se, a to čak i struka priznaje da je normalno, da odgajatelj ne odgvara svakom djetetu. Jednostavno nije sa njim na istoj talasnoj dužini. Djeca koja tako prisno ne doživljavaju svog odgajatelja tada se njemu ne obraćaju. Da li će se obratiti kuharici, gar-

deroberki, tajnici, pa čak i meni, to ovisi o njima. To je čak i jedan problem koji ometa neko normalno funkcioniranje, jer odgajatelji dosta vremena troše na te individualne razgovore. To je mimo njihovog dnevnog pa čak i nedjeljnog plana, pa stvara poremećaj u realizaciji nekih drugih zadataka.

PET: KOJA JE DOBNA STAROST DJECE KOJA BORAVE OVDJE?

DIRKTORICA: Od osam do osamnaest godina.

PET: ŠTO BIVA NAKON OSAMNAESTE UKOLIKO NE ODU U NEKU DRUGU USTANOVU, DA LI IM SE OBEZBJEĐUJE EGZISTENCIJA?

DIREKTORICA: Ponekad djeca ostaju i duže. Tretman se i planira na ostvarenju nekog dugoročnog cilja koji se želi postići. Do ostvarenja tog cilja postoji niz malih etapnih ciljeva. Tretman se ne može tek tako prekinuti, ako se toj djeci ne obezbjedi neka odstupnica. To je ili povratak u porodicu ili obezbjeđenje zaposlenja i adekvatnog samačkog života. Ne može se dijete tek tako otpustiti. Tu su nam veliki suradnici kolege iz Centra za socijalni rad.

RAZGOVOR SA ŠTIĆENICIMA:

VITULIĆ ZLATNOM (14 god.)

JOKIĆ RADENKOM (14 god.)

Sva djeca smještena kod nas imaju ogromne pedagoške deficite i u pravilu trebalo bi više sa njima raditi. Ali taj je rad vrlo težak... svi uče u jednoj učionici i postoji samo jedan grupni odgajatelj koji radi sa njima.

VICENTIJEVIC ŽIKOM (14 god.)

FERMATOVIĆ IZETOM (15 god.)

NA PITANJE KAKO IM JE U »CENTRU«, ODGOVORILI SU DA IM JE DOBRO, SAMO...

ZLATAN: Pa, lijepo mi je ovdje, samo ima premalo izlazaka. Odgajatelji su dobri. Ima nekih koji su malo gori, koji žele strogu disciplinu, a to ne može biti.

ŽIKA: Pa i nije tako loše. Ja se bavim biciklizmom, tako da imam neku zanimaciju.

PET: KAKO VAS ONO ZOVU?

ŽIKA: Domobrani.

PET: KOJE NOVINE ČITATE?

ZLATAN: TOP i Peticu.

PET: JESTE LI NEKAD BJEŽALI?

IZET: Bježao sam dosta puta. Ne znam točno koliko. Sada više ne bježim. To sam radio dok nisam imao četrnaest godina. Poslije četrnaeste pišu ti se krivična djela, a onda ideš u neku strožu ustanovu.

PET: BIO SI U »SKITNIČKOJ« KAKO ONA IZGLEDA?

IZET: To je prostorija bez grijanja sa dva kreveta bez posteljine. Nekad ubace i posteljinu, ali to je rijetko. Sada postoji WC, a prije je bila samo jedna kanta.

PET: ŠTO PLANIRAŠ?

IZET: Mislim završiti školu. I srednju, jer mi treba. Ovdje može svakome biti dobro, samo što ima premalo izlazaka. Bez veze je što se ne smijemo miješati sa djevojkama. Što se tiče samih odgajatelja, oni su dobri. Malo smo mi krivi, malo su oni.

RADENKO: Meni nije loše. Ja sam iz Zagreba. Mene je tata često tukao pa sam bježao od kuće. »Socijalna« iz Zagreba mi je rekla da ću ići u dječji dom, a smjestili su me ovdje. Teško mi je samo kad se sjetim mame.

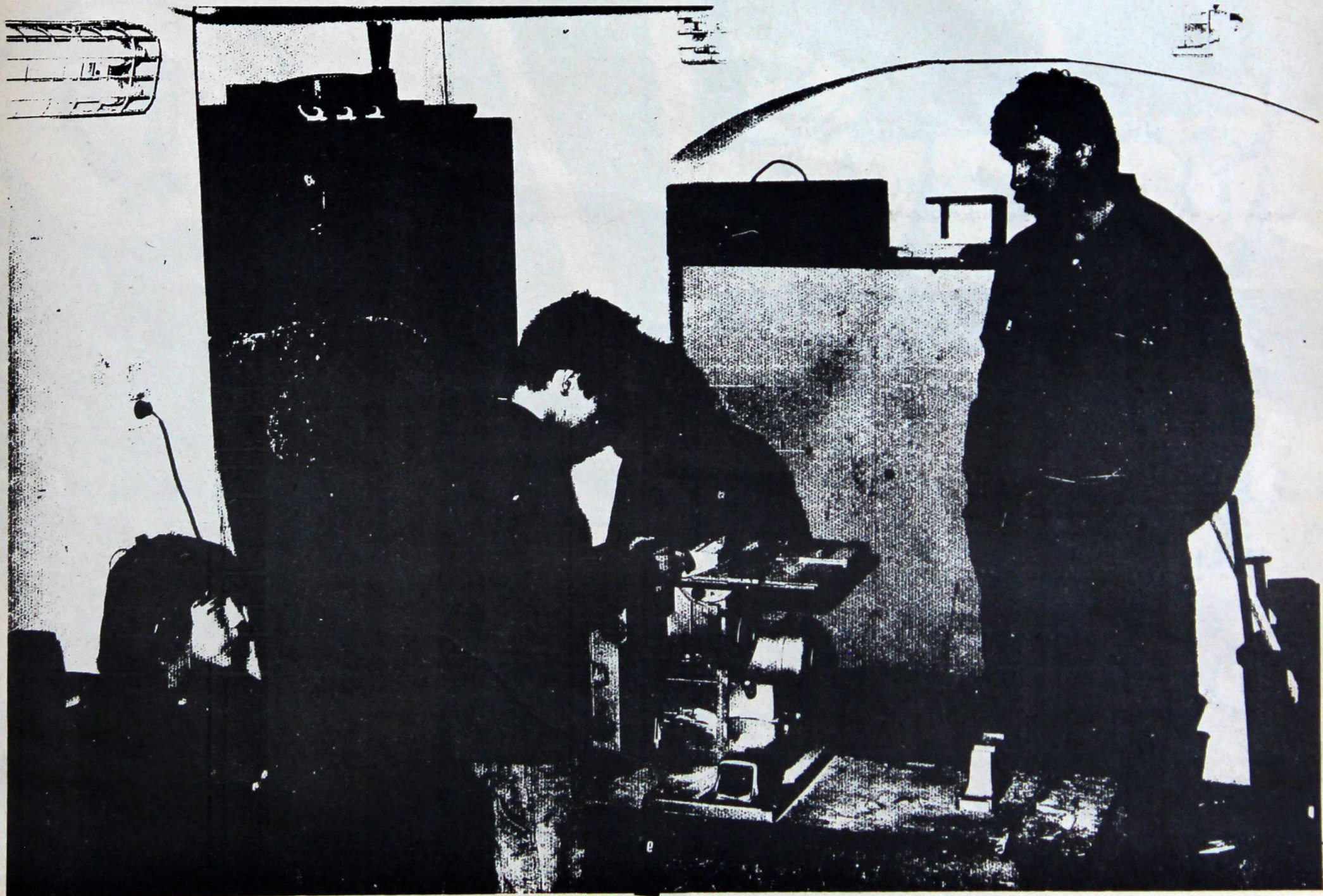
NA KRAJU RAZGOVORA OTPJEVALI SU »DOMSKU HIMNU«

PRIJATELJI STARI GDJE STE DA LI ĆU VAS OPET NAĆI DA LI TO VAMA NEŠTO ZNAČI KAD U PONOĆ NETKO SVIRA. SVATKO NA SVOJU STRANU IDE

SVATKO TRAŽI SVOJU SREĆU MNOGI NEĆE VIŠE DA SE VIDE MADA ŽELE TO.

PAMTIT ĆU VAS DUGO, DUGO JER STE BILI DIO MENE NIČEG VIŠE NEĆE BITI OSTAT ĆE SAMO USPOMENE.

RAZGOVARALA:
Marina Mihalj

KUDA JURI BALKAN-EXPRESS?

ili
Priča o dva slobodna sjedišta

Slika prva

Ponedjeljak, 26. rujna 1988. 18 sati i trideset minuta. Željeznički kolodvor u Zagrebu. Uobičajen metež. Stajem u red za blagajnu. Poslije deset minuta čekanja nadoh se licem u lice s blagajnikom.

Pitanje I: Molim vas, koji vlakovi u utorak ujutro saobraćaju za Beograd?

Odgovor I: Kaj si ne pogledate na raspored?! Sljedeći, molim. Vidim, sve je po starom samo je zgrada ljepša. Odlazim prema rasporedu vožnje. Odlučujem se za liniju Zürich - Beograd. Vraćam se još jednom u red za blagajnu.

Pitanje II: Mogu li dobiti jednu kartu za poslovni vlak za Beograd u utorak u deset i četrdeset?

Odgovor II: Možete ali za taj vlak ne prodajemo rezervacije.

Pitanje III (Upućeno više sebi nego blagajniku): Tko zna hoće li biti mjesta?

Odgovor III: Sumnjam. Onda hoćete li tu kartu ili nećete? Kupujem jer moram stići u Beograd na predstavu. Tješim se mislju da ću mjesto ipak naći.

Slika druga

Utorak, 27. rujna 1988. 10 sati i četrdeset minuta. Željeznički kolodvor u Zagrebu. Nevjerovatno koliko ljudi ulazi u vlak za Beograd. Od sjedenja, izgleda, ipak neće biti ništa, ali svejedno se probijam kroz pune vagone, zavirujem u kupee. Uzalud. Nigdje jednog slobodnog mjesta. Počinju me nervirati tuđi laktovi, mirisi... Pa, dobro stajat ću, odlučujem, samo da pogledam do kraja ovog vagona. Otvaram vrata jednog kupca. U njemu sjedi troje ljudi. Muškarac srednjih godina, nešto mlada žena i djevojčica. Obraćam se muškarcu, jer mi je najbliži, s pitanjem da li je slobodno jedno mjesto. Kaže: »Jeste«. Sjedam zadovoljna.

Slika treća

Utorak, 27. rujna 1988. 10 sati i 50 minuta. Još uvijek željeznički kolodvor u Zagrebu, ali vlak već polako kreće. Moji suputnici šute. Vidim umorni su. U kupe ne ulazi nitko. Valjda su ova dva putnika čija su mjesta slobodna u restoranu vlaka. Otvaram »Danas« i čitam. Šetinc je dao ostavku na mjesto člana Predsjedništva CK SKJ.

Predsjednica Udruženja književnika Hrvatske dala ostavku. Razlozi kažu, moralni. Ima li toga? Ona dva mjesta još su slobodna. Moji suputnici su zapodjeli razgovor. Djevojčica se nečemu slatko nasmijala. Nisam razumjela što govore jer su govorili albanskim jezikom.

Slika četvrta

Utorak, 27. rujna 1988. 13 sati i nešto minuta. Vlak.

Muškarac i žena su zaspali. Djevojčica je budna. Dosađuje se.

Djevojčica: Kako se zoveš?

Ja: Zdenka. A ti?K

Djevojčica: Amra.

Ja: Lijepo ime. Koliko ti je godina?

Djevojčica: Deset.

Ja: Znači ideš u četvrti razred.

Djevojčica: Ne idem u školu.

Ja: Kako ne ideš u školu, pa sva djeca trebaju ići u školu. Znaš li čitati i pisati?

Djevojčica: Znam.

Ja: U školi se nauče i druge stvari.

Slika peta

Utorak. Vrijeme nije važno. Vlak juri kroz meke vojvodanske pejzaže. U kupeu sjedimo četvero ljudi u tišini, i gledamo kroz prozor. Vlak ubrzava. Sa nama su dva slobodna sjedala. Nikako da ih se oslobodim. Odjednom mi se učinilo da vlak, ispunjen onom ustajalošću koju možete osjetiti samo u tko zna kojim razrednim vlakovima, pomahnitalo juri. Osjetila sam strašnu bojazan da ga nitko neće moći zaustaviti.

M. Z.

HISTERIA...

KULTURA

»MALA SVIRAJ LUISA!«

BITEF

Beogradski Internacionalni teatarski festival

»Prilikom izbora najboljih predstava za Beogradski internacionalni teatarski festival (BITEF) nikada nismo polazili od neke unaprijed smišljene pod teme nego od naše široke formulacije – nove kazališne tendencije« – kažu direktorica festivala Mira Trailović i umjetnički direktor Jovan Čirilov.

»Nove definicije« kao podnaslov ovogodišnjeg BITEF-a nije se pokazao sretnim jer nismo vidjeli ništa što izmiče estetikama kazališnih strujanja posljednjih decenija. Nijedna od predstava (s izuzećem SUZIO/SUZ iz Španjolske) nije potakla misao o bilo kakvoj novoj definiciji, osim što su potvrdile tužnu spoznaju o tome da neimaština postavlja granice, te da kompromisna rješenja maskirana ambicioznim podnaslovima nisu dobra.

U petnaest dana izvedeno je deset predstava (osamnaest izvedbi) iz različitih kazališnih sredina i tradicija: Francuske, Poljske, SSSR-a, SR Njemačke, Mađarske, Holandije, Italije, Španjolske i Jugoslavije. Većina predstava priklonila se neverbalnom kazalištu, što ukazuje na tendenciju vraćanja kazališta pokretu, tjelesnom, ritualnom. Da li se kazalište umorilo od riječi?

Nezamislivo je da se na festivalu koji ima svjetsku reputaciju nađe nešto poput predstave Le theatre Djigite iz Francuske »Freaks«. Mučno je bilo gledati ono što se dogodilo na velikoj sceni Sava centra. Geneviev de Kermbon, redateljka predstave, valjda misli da je dovoljno na scenu dovesti hendikepirane, nakazne ljude da bi se dogodio teatar. Sve što je postigla bila je nelagoda ne izazvana kazališnim već prirodnim činom.

Jedino istinsko uzbuđenje donijela je predstava grupe La fura dels iz Barcelone SUZIO/SUZ, koja je igrana i na ovogodišnjem EVROKAZU u Zagrebu. To je apstraktna predstava koja se temelji na ČOVJEKU, koji se kreće po vječnom, nematerijalnom ritmu muzike koju nosi u sebi. SUZIO/SUZ je niz pokreta, živih, organskih; izmjena tišine i zvuka; jako, čisto svjetlo pored najcrnje tme. Ona je zaborav riječi, ono genetsko što se nagomilava u čovjeku od borbe u plodnoj posudi do odustajanja, uniranja i prepuštanja mjesta novim pokušajima. Ona je animalan pravac života koji je nepromjenjiv.

Naći se u toj predstavi, jer gledalac je sudionik, nevjerojatno je iskustvo. Ona publiku pribija uz zid, tjera je da se miče i sakriva, hipnotizira je podražajima koji prvenstveno dolaze od glumca koji vlada materijom i čija je igra zastrašujuće opasna.

Tražiti dramsku priču bespredmetno je jer se ona razbija u čistoj fizičkoj igri koja cilja na podstoj gdje je sve svedeno na život i smrt. Kao da ta nevjerojatna bića oko nas s ogromnim isijavanjem energije, znaju da sve što žele kazati već je rečeno pa je i predstava misao o suvišnosti, materijalnom jeziku.

Nekako izgleda da je BITEF pokušao reći ono što je rečeno, pa još u tome pronaći i poneku novu definiciju, i sve to za male pare.

Z. M.

ili profesor u kavani

Tko to tamo svira? U »Forum« na Trgu Republike.

Uvijek netko svira, a posljednjih nekoliko mjeseci to je: (neću vam odmah reći, pokušajte pogoditi sami, ako to već ne piše u naslovu...)

– profesorica klavira, akademski građanin;

– diplomirala je na KLAVIRSKOM ODJELU Muzičke akademije u Zagrebu; 1986. godine, u klasi profesora Stjepana Radića (kod njega su završili mnogi pulski pijanisti – Zdenko i Čedna Osip, Biserka Gošev),

– Akademiju upisala kao šesnaestogodišnjakinja (kada je imala 16), »od prve«, sa završenom srednjom muzičkom školom – COUO »Ivan Matetić Ronjgov«, gdje je klavir učila kod Čedne Osip – sa ne položenim predmetima iz općeobrazovnog programa srednjih škola, koje je morala dati do upisa u treću godinu Akademije, – kada se kao apsolutnica vratila u Pulu, upisala je na Pedagoškom fakultetu ODJEL GLAZBENE KULTURE, gdje je sada na četvrti godini – pred vratima je i druga diploma!

– a zaposlenja nema, nema stalnog radnog mjesta profesora klavira u Centru umjetničkog obrazovanja »Ivan Matetić Ronjgov« – tek pokoja zamjena, zbog porodijskog dopusta ili bolovanja, zar ne...no, vrijeme prolazi, za nekoga mirovina dolazi, tu je njena šansa

– ona se odlično snalazi; ona ne gubi vrijeme; ona svira; sigurno je poznajete: SNJEŽANA RAJČEVIĆ

Jedne nedjeljne večeri, za vrijeme pauze, upitali smo Snješku KAKO TO DA PROFESORICA SVIRA U KAVANI I DA LI JE ZADOVOLJNA POSLOM.

I saznajemo:

Nije joj to prvi puta da nastupa upravo na ovom mjestu. Prije dvije godine (ljeti 1986.) svirala je u sastavu »IUBE CLASSIC QUARTET«, a ove je godine (u kolovozu) dobila poziv iz »LIRE« (udruženja estradnih umjetnika iz Pule) sa solo-ponudom – »Forum« hitno treba klavirista.

Zašto ne? Jeste da ne ide radni staž, ali posao je lijep, a honorar prihvatljiv – iako na drugim mjestima (primjerice hotelskim barovima) muzičari mnogo više zarade – oko milijun dinara mjesečno (što će reći – stotinu starih milijuna, za one koji još razmišljaju o »starom dobrom dinaru«).

Svira svakoga dana, od 19 do 22 sata, a u jeku sezone i dulje. U »Forum« su zadovoljni Snježanom, a i ona njima. Nije joj naporno, niti dosadno, u sviranju uživa, pa vrijeme brzo prođe. Nije rijetkost da navrate i prijatelji, što je posebno veseli.

A ŠTO NAM TO SVIRA?

Nađe se djela za svaku dušu, za svačiji likus (ipak iznimno hm, sm, hc, itd...). Tu su američki evergrini, filmska glazba, talijanske kancone, komadi iz klasične klavirske literature, kompozicije nekih naših skladatelja »lakah no-ta«...

Primjerice: »Strangers in the Night« F. Sinatre, pa njegov »May Way«; »The Way we Werw« B. Straisand, »Song for Gay« E. Johna, muzika iz »Casablanca« i »Doktora Živaga«, »Za Elizu« L. van Beethovena, ragtimei S. Joplina, »Samo jednom se ljubi« I. Robića, »Moderato cantabile« A. Dedića, čija je i muzika iz serije »U registraturi«...

A GOSTI?

Prijatelji »Forum« vole tu posebnu atmosferu uz zvuke klavira »uživo«, no po Snježaninoj ocjeni, klijentela nije onakva kakva je bila na otvaranju ovog ugostiteljskog objekta. Bude tu i problematičnih pijanih gostiju – a tako »Forum« samo gubi na ugledu.

Ako imate kakvu posebnu glazbenu želju, Snješka će je rado ispuniti, uklapa li se ona u repertoar. Novokomponirane srcecijepajuće žalopojke ne dolaze u obzir, i što reći »veselijem« gostu koji nadobudno istupi s prijedlogom/naredbom: »Mala, sviraj mi Luisa!«? Naravno, uljudno ga odbiti...

Uz sve to, i zbog toga, jednoga dana kada dobije svoje pravo radno mjesto (da podsjetimo – profesor klavira), Snježana Rajčević ne namjerava napustiti i ovakve nastupe. Jer posao je lijep, i isplativ.

Samo naprijed!

POUKA: Djeco, ne ljutite mame i tate, mislite na svoju budućnost – i vježbajte za klavir...

Nataša Dragun

LISTOPAD U NOVALJI

PAŠKA ČIPKA

Kameni trg

U čvornatim rukama

morska pjena. (haiku pjesma, učenica 6. razr.)

»Smijeh, ta biljka ljekovita« – radni je naslov ovogodišnje manifestacije stvaralačkog rada s nadarenim učenicima iz osnovnih škola Istre, Primorja i Gorskog kotara.

Okupilo se na 14. »Listopadu u Novalji« stotinjak djece uz domačine s otoka Paga i od 3. do 9. 10. radilo marljivo u radionicama: literarnoj, novinarskoj, strip, kompjutorske grafike, grafičkoj, batik, plesnoj, recitatorskoj, scenskoj, zvukovnici, glazbenoj – ukupno 11. S njima su radili iskusni pedagozi i poznavaoči svog zanata: DR. Stjepan Pepelnjak, Mirjana Žugec, Tito Bilopavlović, dolores Jindra...

Gostujući ansambl Pionirskog doma »Slavko Grubiša« iz Pule predstavio se stanovnicima Novalje igrom »Klauni«.

Zadnje večeri pripremili su zajedničku igru učesnici svih radionica objedinivši svoj rad i nauk iz prethodnih dana. »Smjehohovalja« je nazvaše. Svi su se odlično zabavljali i mnogo naučili u Novalji. U općoj razdraganosti i razigranosti zanio se i organizator (PPS Rijeka) priuštivši Puljanima 4 satno čekanje na povratak kućama. Tako su u općem smjehuhuljenju nekima potekle i suze. Jedan smjehopad za idući »Listopad«.

ISKRICE ZA ISKRIČAVE... ISKRICE ZA ISKRIVLJENE

Čak i ako nisi član »ZELENIH« možeš se pokrenuti i okrenuti prirodi.

Ako hrabro srce imaš – budi alpinist ili speleolog

Ako imaš samo srdašće romantično – budi planinar ili skijaš

Budi i ti član sve brojnije organizacije »PLANINARSKOG DRUŠTVA« PD »Glas Istre« čeka vas svake srijede u prostorijama MZ »Mira«, Omladinska ulica u 19,00 do 20,00 sati.

Učenici COUO ITK »V-Božac« sve više se bore za svoje mjesto pod suncem. Ovih dana počinje čišćenje i uređenja potkrovlja u zgradi ZSO. Bit će kabinet, bit će moderna nastava, bit će...

U zgradi COUO ITK »V. Božac« ponedjeljkom 20,00 sati ponovo se okupljaju članovi Dramske radionice »INAT«. Što li nam novo spremaju?

MD.

THE SPOONS

demo (8-88)

Nastavljamo sa praksom (pozitivnom, dakako) recenziranja demo snimaka pulskih bendova. U prošlom broju MESSERSCHMITT, u ovom još jedan značajan i vrlo kvalitetan bend – THE SPOONS. Vođa i osnivač benda ROMEO Đ. htio je napraviti prvi pravi YU-garage bend i to mu je u potpunosti uspjelo. Posebno je zanimljiv pjevač benda (svira i usnu harmoniku) BRUNETTO SUBIOTTO koji je i izgledom i glasom prava osoba za bend kao što je THE SPOONS. Ovog ljeta održali su iznimno dobar koncert u FORT BOURGUIGNON-u. Svoje demo snimke radili su u Zminju, gdje je inače baza benda, uz pomoć nezaobilaznog i nezamjenljivog MIRA MILANOVIĆA. Repertoar THE SPOONSA sastoji se uglavnom od starih dobrih stvari izvođača kao što su: THE SONICS, THE STOOGES, THE ILLUSIONS... Demo snimci THE SPOONSA sadržavaju više od dvadeset pjesama među kojima se nalazi i par njihovih vlastitih od kojih je posebno dobra THE LOOKER. Tehnička kvaliteta snimaka je vrlo dobra na što smo i navikli od MIRA M. Čovjeku »sa strane« bilo bi teško povjerovati da je u pitanju domaći bend (preciznije pulsko-zminjski-pazinski). Uistinu je pravo zadovoljstvo slušati ove snimke. Bendovi poput THE SPOOSA i MESSERSCHMITTA budućnost su pulske i YU-scene.

WELCOME TO THE SIXTIES

(Hüsker Dü u pozadini).

Pet: Da li bi želio da zvučite kao Hüsker Dü?

Bruno: To je zvuk velikih band-ova, a ovo što mi radimo je totalno prizemlje. S druge strane, sound nije kompetentan pokazatelj vrijednosti nekog band-a. Fakat je da si takav kakvim te ljudi čuju.

Pet: Koliko si dugo u R'N'R'?

Bruno: Dosta dugo. Ovo mi je drugi band. Ranije sam svirao bas u HARD TIME BAND-u (HTB – Pazin).

Pet: Kada su THE SPOONS započeli sa radom?

Bruno: U januaru ove godine. Dosta dugo smo tražili prostoriju.

Pet: Znači da postojite desetak mjeseci; koliko imate spremnog materijala?

Bruno: Preko tridesetak stvari. Od toga ima dosta obrada drugih autora: SONICS, LYRES, CREEPS, SEEDS, DMZ, STOOGES, SHADOW OF THE KNIGHT.

Pet: To vam je uspjelo u kratkom razdoblju; kako stojite s nastupima? Imate li menadžera?

Bruno: Do sada smo imali pet nastupa »Žminj«, dva puta Zagreb, Puli, Pazinu. Menadžera u stvari još nemamo, iako je Franjić iz Zagreba dosta zainteresiran za nas. (Inače se bavi distribucijom kaseti i ploča).

Pet: Mislite li preko njega prodavati snimljeni materijal?

Bruno: Za sada ne, budući da u planu imamo još jedno snimanje.

Pet: Znači li to da niste zadovoljni sa snimkama?

Bruno: Ne. Zadovoljan sam i s obzirom na sve uvjete i nedostatke što se tiče tehnike. Romeo i Dorijano su svakodnevno putovali u Žminj.

Pet: Da imaš priliku da li bi... (?)

Bruno: uhvatio bogatu žensku u crvenom cadillacu DA!

Pet: Da li si razmišljao o nekoj drugoj svirci, koja se ne tiče R'N'R'?

Bruno: Ne. Ništa drugo do R'N'R'.

R'N'R' je sasvim drugi štos. Informiraniji sam u R'N'R'. Alternativnu muziku nikada ne bih radio. Imam drugačiju viziju band-a; da se ne izražavam kako neki umjetnik koji nalazi sebe, nove i zanimljivije zvukove; nešto što ne znači ne revolucionarizirati prijemčivost uha.

Ja sam želio svirati nešto žestoko – prašiti. Tek četvoro njih na stage-u, bez puno razmišljanja.

Pet: Romeo?

Romeo: Moja muzika je R'N'R'. To je odraz mog karaktera, energija, brzina. Energija u smislu djelovanja.

R'N'R'sam počeo svirati jer sam njime osjećao mnoge stvari. Pružao mi je mogućnost da se dokažem, osjećao sam da upravo to moram raditi. On je moj izraz. Električno se furam na R'N'R'.

Pet: Glavni si vokal. Da li ti pišeš tekstove?

Bruno: Da, ali ne sve. Motive koristim iz vlastitog iskustva. Moja posljednja pjesma zove se »Give me back my records, baby«.

Pet: Žena?

Bruno: Da, žena kao nepresušiva inspiracija.

Pet: Pitanje egzistencije band-a, mislite li na to?

Bruno: Ne i da. Dobro je da postoji vrijeme kada je dobro; bez obzira što radio, da je svrha života da se to vrijeme pokušava što više produžiti, bez obzira u kom si štimu. Čvrsto si u njemu dok to želiš. Radiš neki posao i nema da te nešto drugo preokupira, iritira ili napada.

Just straight. A onda si kažeš; da stanemo i vidimo što smo napravili do sada.

Pet: Što slijedi nakon toga; što imate u slijedećem ciklusu?

Bruno: Mislimo dofurati petog čovjeka u band. Uvijek se osjećalo prisutnost petog čovjeka u band-u. Njegova nas je silueta neprestano pratila. Pronašli smo odgovarajućeg čovjeka. Uskoro izlazi iz vojske. Ne znam ni kako se zove.

Band THE SPOONS upravo je snimio demo-tape s »HALEK« mobilnom jedinicom Miroslava Milanovića. Zbog problema sa prostorom snimalo se u Žminju. Naslov kasete je »TAKE IT AS IT COMES«.

Pa, ako je tako, želimo vam puno sreće da je nabavite. Na putu za WELCOME TO THE SIXTIES, VODIT će vas THE SPOONS;

S.L.

ROCK

THE SWINDLE:
TEŽAK: 280 kilograma
BROJ CIPELA: 164
BOJA ISPOD OČJU: modra
BOJA KOŠE: rdava
FURKA: rock'n rool

The Swindle su rock'n rool band koji živi, radi, spava i vježba u »bunkeru« Fort Bourguignona. Na vratima »bunkera« mogu se pročitati dva vesela grafiti: ZAPRI LESU! i ZAJEBI MEDICINU! Ovaj posljednji napisan je zbog Mimija – gitariste i pratećeg pjevca, naime, on se nakon dugog dvoumljenja između studija medicine i studija žice opredijelio za ovaj drugi, studij u svom gradu, studij u svom bendu... Bio je ovo Marino Gorjanac.

Pjevač ovog benda zove se Mladen Miholić, Mičo je basista – među bivšim pankerima zvan je Skin.

I na kraju glavna faca: Dražen Poropat – Ličanin ili frka na udaraljka.

Pet: Jeste li svi omladinci?

SWINDLE: Da, osim Miće. On je bolestan.

Pet: Šta mislite o Omladinskoj organizaciji Pule?

Mladen: Slaba je, slaba. Mislim, »Petica« je dobra, ali ne sviđa mi se omladinska organizacija u drugom pogledu. U svrhu nekih drugih aktivnosti koje bi trebale postojati.

Pet: Pa ipak vi kao omladinci nešto radite. Koliko ste dugo zajedno?

AWINDLE: Pet godina.

Pet: I do sada ste napravili...

SWINDLE: Ništa. Napravili smo armiju. U četiri godine odslužili smo svoje i sviramo samo godinu dana.

Pet: Tko gdje i šta radi?

MLADEN: Ja radim u »Tehnomontu« kao mehaničar za uništavanje strojeva.

DRAŽEN: A ja sam stokar u »Uljaniku«.

MIČO: Ja sam u krevetu. »Abarth« krevet.

Pet: I kako se snalazite?

MLADEN: A kako si ti inače? Kako Organizacija?

DRAŽEN: Šta ti misliš o Omladinskoj...

Pet: Svašta.

MLADEN: Kasete se ne vrti!!!

Pet: Šta mislite o jednom muzičaru koji radi sve u šesnaes, ide oko, cuga i svira?

MLADEN: Ne možeš raditi, ići u školu (za VKV), kuhati, čistiti, a žene vrište doma...

MIČO: Šta kuhati?!

MIMI: Ti čuti!

MLADEN: Mimi je autoritet. On je odrastao č'ek.

Pet: Gdje izlazite?

SWINDL: U Burginjon. Svako veče imamo probe i plešemo.

MIČO: Od jedan i deset smo na korzu.

MLADEN: Jedan je na Korzu.

Pet: A rulja?

SWINDLE: Rulja je dobra. Mislim, ona sa kojom se mi družimo. Tko nije sa nama, nije ni dobar.

MIMI: A, s kim smo to mi?

DRAŽEN: Pa mi zajedno.

MIMI: U Puli ima dosta filmova, sva rulja se na svoj način...

MLADEN: A mi se vrtimo oko filma.

Pet: Šta mislite što bi se od Burginjona moglo napraviti?

THE SWINDLW: To ti je pitanje za deset. Mogao bi se napraviti Omladinski dom, samo što omladina nije voljna da nešto uradi sama. Svi kukaju kako nemaju prostora za rad, a ovdje se sa malo novaca može napraviti prostorija i prostorija za rad u bilo koje doba, a da nikome ne smetaš. Burginjon je svima otvoren.

Pet: Za kraj bi mogli reći nešto i o muzici, koncertima?

MIČO: Koncert je najbolja proba.

DRAŽEN: Pa mi do sada i nismo imali probe. Cepali smo koncerte.

MLADEN: Sada radimo ozbiljno. Ovo do sada bilo je odi mi – dođi mi... Dok ne budemo potpuno spremni nećemo ni nastupati. Svirat ćemo najprije negdje drugdje, jer bolje je osramotiti se negdje vani nego doma.

Pet: Što to znači osramotiti se?

MLADEN: Pa, Mičo pocrveni.

Pet: Koje su vaše želje?

MLADEN: Ja nemam želja osim da uspijemo u rock'n rollu i da snimimo barem kasetu.

DRAŽEN: Da uspijem u nečemu, u bilo čemu. Bitan je uspjeh. I ženidba, naravno.

Pet: Objavit ćemo ti ženidbeni oglas u »Petici«.

»Traži se komad taj i taj...«

šifra – tičanin.

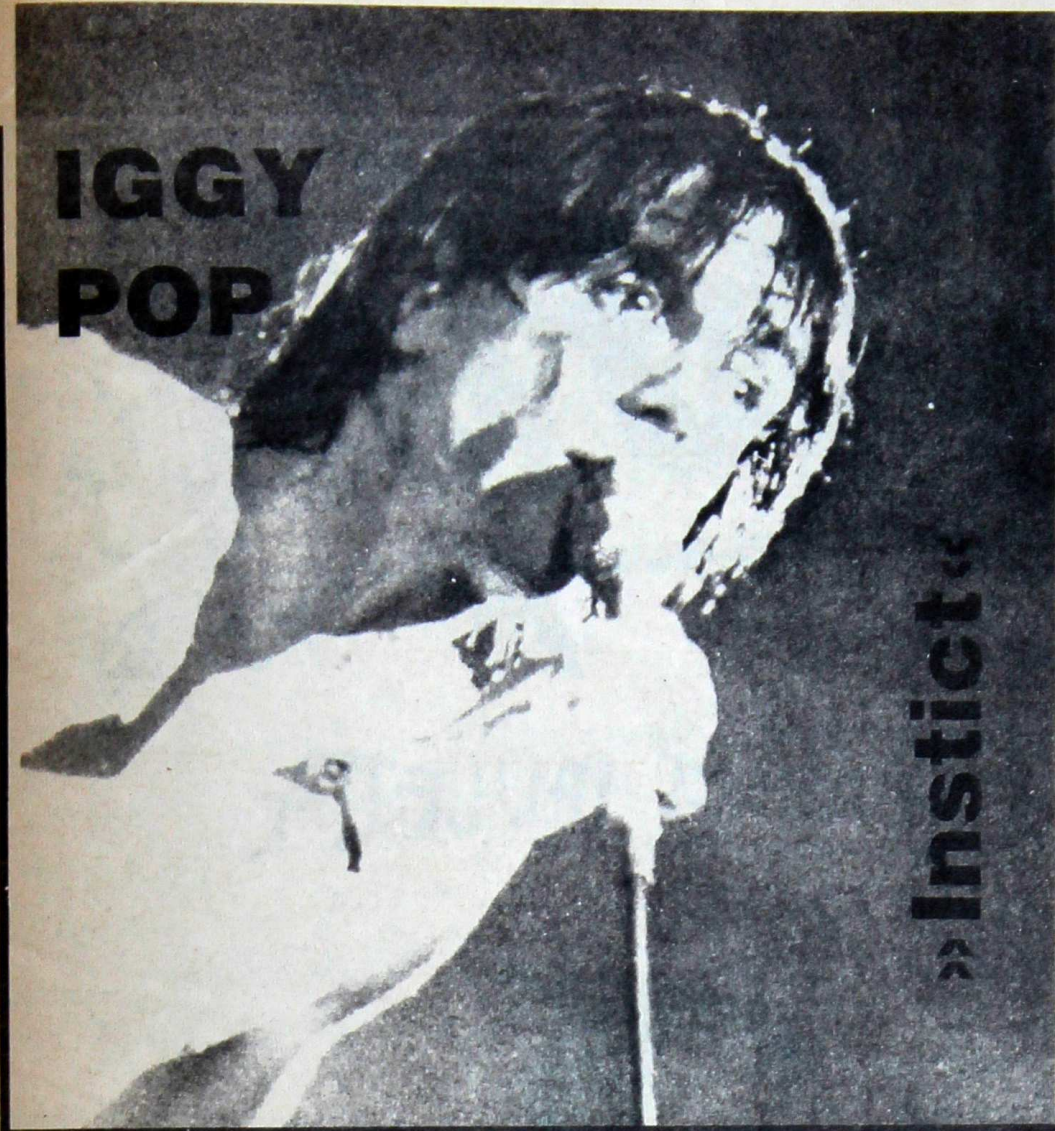
MIČO: Želja mi je da se uposim.

SAWINDLE – MIČO: Kako taj laže!

MIČO: I da dobijem bolji krevet, na spuštanje.

MIMI: Hvala vrlo.

Marina Mihalj

Priča o IGGY POP-u, THE STOOGES-ima i prljavom rock and rolu američkih »otpadnika« stara je već dvadesetak godina. Uistinu prvi album THE STOOGES-a izašao je davne 1969. godine. Spisak grupa kojima je ta ploča bila osnovna inspiracija za bavljenje rock and rollom podugačak je. 1988. izlazi posljednji album IGGY POP-a koji je nova potvrda činjenice da se IGGY nije ni malo promijenio tokom ovih godina. Jedina slaba točka bio mu je predzadnji album »BLAH BLAH BLAH«, no tu je DAVID BOIE zaslužan za IGGY-jev »krivi smjer«. Album »INSTICT« prljava je rock and roll ploča, začinjena efektinim gitarama STEVEA JONESA, te primjerenom produkcijom »genijalnog prevrtljivca« BILLA LASWELLA. Možda se u nekim stvarima ne osjeća prizvuk hard-rocka, ima tu i heavy-metal riffova, ali sve je to u redu. »Prljavi« IGGY pravi je primjer urbanog buntovnika koji nikad ne stari. »NO FUN with old IGGY«.

PARTIBREJKERS – drugi album (JUGODISK)

Materijal za ovu ploču snimljen je prošlog ljeta. Ali čekanje se itekako isplatilo. Jedna od najboljih (i rijetkih) domaćih R'N'R grupa ovom je pločom samo učvrstila svoj status. Dok budemo imali ovakvih grupa ne treba se bojati za budućnost naše rock scene. Moji favoriti, među deset pjesama koje se »vrte« na ovoj ploči, su MESEČEVA KČI i PET ISPOD NULE. Je li neko možda spomenuo ELEKTRIČNI ORGAZAM?

NOVE PLOČE

Ukoliko ste u prilici da skoknete do Trsta evo nekoliko dobrih i friških ploča koje možete kupiti:

- SPACEMEN 3 – »Performance«
- DIED PRETTY – »Lost«
- PUBLIC ENEMY – »It takes a nation . . .«
- BILLY BRAGG – »Workers playtime«
- PIXIES – »Surfer rosa«
- LYRES – »A PROMISE IS A PROMISE«

AA.VV.

Ljubljanski ŠKUC-Forum nedavno je objavio reprezentativnu kazetu sa koncertnim snimcima američke grupe Sonic Youth, izuzetno važne za razvoj svjetskog alternativnog rocka u osamdesetim godinama. O značaju i inovativnosti Sonic Youtha možete pročitati u tekstu koji slijedi.

Rock scena New Yorka oduvijek je bila mjestom snažnih previranja, često odlučnih u davanju novih kreativnih impulsa svjetskom rocku. Nakon pojave punka, koji je u glavnoj američkoj metropoli od samoga početka našao jako uporište, stvoreni su preduvjeti za prodor novih ideja, odmaknutih od imbecilnih produkata industrije zabave. Početak osamdesetih godina označio je novu razvojnu fazu newyorkške »podzemne« scene, na kojoj se pojavilo nekoliko izuzetno zanimljivih grupa.

Kao predvodnici jedne od najradikalnijih struja, koja je najveći dio svoje kreativnosti usmjerila prema istraživanju suma i buke, Sonic Youth predstavljeni su prvi puta na »Noise Festivalu« 1981. godine. Već krajem iste godine pružena im je prilika da realiziraju i svoje prvo diskografsko ostvarenje. Nakon početnih problema za stabilnošću postave u grupi se konsolidiralo kreativno jezgro u sastavu Thurston Moore (gitara), Kim Gordon (bas) i Lee Ranaldo (gitara) i odmah najavilo buduće zvukovne potrese. Ranaldov ulazak u postavu nije se odrazio samo u jasnijem profiliranju doista originalnog zvuka, već je pripomogao taj prvi diskografski izlazak pod okriljem »Neutral Recordsa«, suosnivač kojega je bio avangardni rock muzičar Glenn Branca, u čijem je gitarističkom »orkestru« Ranaldo prethodno djelovao.

Godinu dana kasnije Sonic Youth snimaju drugi album naslovljen »Confusion IS Sex«, na kojemu je učinjen korak naprijed u razradi muzičkog koncepta i još više radikaliziran izrazito nihilistički jezik u kontrapoziciji s rock tradicijom, usporediv možda jedino s rušilačkim in-

tencijama grupa preteča punka poput Stooges. No, taj odstup od tradicije nije značio da se grupa željela svjesno izolirati, već je trebao označiti početak nečeg sasvim novog, opet pod nazivnikom rock'n'rolla. Siri efekti takvog razmišljanja ubrzo su se odrazili u stvaralaštvu novih skupina. Recimo, Jesus and Mary Chain izravno su bili inspirirani muzikom Sonic Youtha, iako u sprezi s pop izrazom.

Sonic Youth od samoga su početka bili izuzetno dobro prihvaćeni u Evropi. Nakon zatvaranja diskografske kuće »Neutral Rec.« (zbog finansijskih problema) berlinski »Zensor« pobrinuo se za reizdavanje i distribuciju prva dva albuma grupe, prvenstveno za evropsko tržište. Uz to je objavio i mini-album »Kill Your Idols« sa novim materijalom snimljenim na samo dva kanala i nekoliko kompozicija objavljenih na albumu »Confusion In Sex«. Interesantno je da je sama kompozicija »Kill Your Idols« bila ironično posvećena uredniku magazina »Village Voice« Robertu Chris – gau, koji je sistematski ignorirao »No Wave« tendencije na newyorkškoj sceni (Lydia Lunch, Arto Lindsay i dr.).

Potpisivanjem ugovora sa nezavisnom kućom »Homestead« iz New Yorka (koju u Evropi zastupa londonski »Blast First«) Sonic Youth dobili su mogućnost većeg finansijskog ulaganja u slijedeći diskografski projekt. Za realizaciju albuma »Bad Moon Rising«, snimljenog 1984. godine, potrošeno je čak 4000 dolara. To ostvarenje prikazalo je grupu u najboljem izdanju. Album je bio vrlo pažljivo razrađen sa svim elementima prepoznatljivog zvuka grupe, prepun agresivnih zvukovnih nastajaja i paraoničnih atmosfera. »Bad Moon Rising« bio je osnažen i nekim intelektualnim porukama, posebno u završnoj epizodi »Death Valley '69« u

kojoj su Sonic Youth u društvu Lydie Lunch progovorili o propasti američke kulture (da, netko je rekao da oni predstavljaju jedan ružan »američki san«)U.

Slijedeći album nazvan »Evol« (očita igra riječi, čitaj obrnuto) odveo je grupu prema rafiniranijim formama i repetitivnim strukturama. Po mnogim ocjenama bilo je to najbolje ostvarenje američkog rocka u 1986. godini, što je definitivno priznanje inovativnosti i značaju newyorkške skupine. U to vrijeme na tržištu se pojavio i zanimljiv dvostruki album »Wall Have Ears« sa snimcima nekih koncerata održanih prethodne godine po Evropi.

Ambicioznost Sonic Youtha posebno je došla do izražaja prošle godine kada su najavili autorsku obradu kompletnog dvostrukog »bijelog albuma« Beatlesa, naravno u svojoj maniri (taj projekt do danas ipak još nisu realizirali). No, nisu sustezali ni od pospudnih šala na račun celofanskih pop zvijezda, angažirajući se u projektu »Ciccione Youth« (žrtva je bila Madonna).

Novi redovni album naslova »Sister« označio je povratak sirovijem zvuku. Iako solidan i korektan on je izazvao sumnje o mogućnosti daljnjeg napretka grupe. Niti najnoviji EP »Master=Dik« izdan prije nekoliko mjeseci ne da naslutiti moguće nove odrednice u stvaralaštvu Moorea i ostalih.

Zahvaljujući spretnosti i hvale vrijednom angažmanu ljubljanskog ŠKUC-a domaća publika imala je prilike vidjeti na djelu članove Sonic Youtha i to u dva navrata – 1985. godine u Ljubljani i Zagrebu, prošle godine samo u Ljubljani. Nedavno objavljena kazeta sa fragmentima oba ljubljanska koncerta pored dokumentarne vrijednosti pruža i solidan uvid u stvaralaštvo grupe, nesumljivo važne za razvoj svjetskog rocka u ovim osamdesetim godinama.

N.P. Pietro

Umjetnost komunikacije

Ugodno je primjetiti da se nakon prvog šireg predstavljanja mail-arta u našem gradu, međunarodnom izložbom priredenom početkom ove godine u knjižari »Mladost«, veći broj stvaraoca iz naše sredine naglo počeo zanimati za ovaj umjetnički fenomen i uključivati u međunarodnu umjetničku mrežu. Sve te stvaraocce privukla je temeljna ideja mail-art pokreta, koja se ogleda u demokratičnosti i otvorenosti komunikacije, nesputanosti i velikim mogućnostima prezentiranja rada. Aktivnosti pulskih mail-artista svakim danom sve su zapaženije, kako u okviru zbiljanja na domaćoj sceni tako i u kontekstu vjetskih alternativnih gibanja. Nakon ugasnuća fanzina »Flash«, koji je inaugurirao mail-art u Puli, lokalni mail-artisti izgubili su jednu od mogućnosti prezentiranja svoga rada i mjesto na kojemu su mogli dobiti mnogobrojne informacije o međunarodnim umjetničkim projektima (izložbe, susreti, akcije, magazini . . .). Stoga »Petica« u slijedećih nekoliko brojeva otvara svoje stranice za priloge o mail-artu, koji neće biti samo korisni sve brojnijim stvaraocima, već i vrlo zanimljivi široj čitateljskoj publici.

Vodeći računa o praktičnosti naših informacija u prvim napisima osvrnut ćemo se ukratko na pojedine magazine, fanzine i biltenne, koji igraju značajnu ulogu u povezivanju mail-art komunikacijske mreže i informiranju o tekućim projektima. Normalno, započet ćemo s domaćim publikacijama.

Beogradskimini-magazin »Open World« prisutan je na međunarodnoj mail-art sceni već duži niz godina. Uređuju ga poznati multimedijalni umjetnici Kortea i Dobrica Kamperelić, zaslužni za sve veću popularizaciju umjetničke komunikacije putem pošte (i ne samo nje). Dobrica je već desetak godina jedan od najistaknutijih domaćih mail-artista i autor brojnih napisa o suvremenoj umjetnosti objavljenih u domaćem tisku (»Omladin-

ska iskra«, »Delo«, »Erotikon« . . .). Zbog velike animatorske sposobnosti, informiranosti i spremnosti da pomogne svakome, izuzetno je popularan među mail-artistima. U »Open Worldu« zajedno sa svojom suprugom Roricom redovito objavljuje pozive za sudjelovanje u raznim projektima, kratke informacije i radove autora iz cijelog svijeta. Adresa: »Open World«, Dobrica Kamperelić, M. Jankovića 9 b, 11040 Beograd.

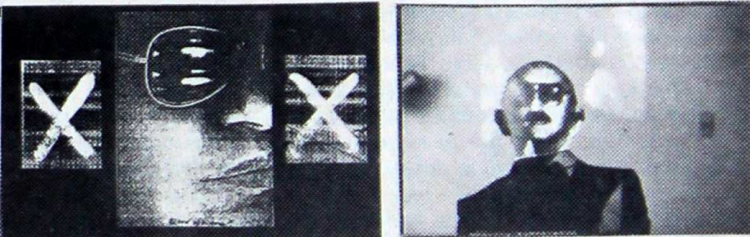
Vojvodanski magazin »Total« (izlazi od 1984. godine), zapravo je prava mala zbirka umjetničkih radova, kao rezultat jedne prilično uobičajene prakse u mail-art networku. Urednik magazina zadaje temu (ili ne mora) i određuje najosnovnije tehničke uvjete (dimenzije i broj primjeraka), potom upućuje otvoreni poziv autorima. Prispjele radove (originale) ukoričava u obliku privlačne zbirke) magazina i dostavlja autorima-učesnicima. »Total« izlazi u 133 primjerka na formatu A5.

Adresa: »Total«, Nenad Bogdanović, S. Markovića 41, 25250 Odžaci. »Proboscidea and Superstitious Sun« iz Šapca svojim sadržajem ne razlikuje se od većine inozemnih mail-art biltena. Njegov mladađni urednik iznad svega vrlo je duhovit (nema emisiju na Radio Šapcu), a u radu pomalo naivan. Voli dadaizam i hardcore-punk, ali ne i pulske »ldijote«. »Proboscidea . . .« izlazi povremeno i pruža uglavnom informacije o aktualnim mail-art projektima.

Adresa: »Proboscidea and Superstitious Sun«, Tatomir Toroman, Tršićska 4, 15000 Šabac.

Na kraju ovog prvog priloga napomenimo da je engleski najrašireniji jezik komunikacije u mail-artu, ali najčešće sa vrlo suženim fondom riječi, kako bi mnogobrojni mail-artisti rasprostranjeni po svim kontinentima (procjenjuje se da ih ima preko deset tisuća) mogli razumjeti odaslane poruke.

N.P. Pietro

Emilio Morandi (Italija)
TS – Christian Laporte (Francuska)
Dobrica Kamperelić (Beograd)

Uz ljetlon o umjetnosti komunikacije objavljujemo neke od radova pristiglih na adresu našeg suradnika N. P. Pietra za drugu pulsku izložbu mail-arta (u pripremi).

JOZEF PRVAŠTANJA

BOJAN ŠUMONJA

JOZEF

Jozef K. Biskupić rođio se u 21 sat u Frazelu nedaleko Mrzola. Njegov otac je bogat čovjek i vrlo poštovan. Majka Jozefova došla je iz Indije i imala je običaj da poslije ručka puši drogu. Često je pričala o svojim prijateljima koji su nosili haljine iz Kine, a donosio im ih je Šrisaponi. On je često odlazio kod tetke inače prodavačice petardi, pa je uvijek donosio opijum.

Od životne važnosti je znati održavati ravnotežu, često je govorio otac. Ne rijetko bi hodao po starim tračnicama i čitao knjige koje bi mu njegov prijatelj doktor donosio iz mrazolske biblioteke u kojoj je radila privlačna plavuša, pa bi se doktor često zadržavao duže nego li je bilo potrebno pod izgovorom da se nikako ne može sjetiti autora koji počinje slovom V. Dobro je glumio.

Kad bi skliznuo s tračnice to je značilo kraj njegovog čitanja za taj dan. Ponekad bi hodao i po pet sati bez da sklizne. Bio je sretan.

Jozef se sjeća kako su ga jednom donijeli kući na nosilima vojne bolnice dva čovjeka, jer ga je malo zakačila lokomotiva. Kako je kasnije pričao, nije htio da se makne jer je bio na jednom vrlo zanimljivom odlomku. On je čovjek od principa.

Jozefov stariji brat, inače student novinarstva od osme godine vidi samo 5%, jer je bio nestašan dječak pa je jednom dok je jurio Rozetu, kćerku kapitaliste i nepisanog gospodara Frazela i grofice Majakovske porjeklom iz Češke koja graniči sa Austrijom, a u Austriji su odvajkada bili dobri putevi, pao u rupu dugu 7, široku 4 i duboku 2 metra punu kreača.

Sasvim je različit od Jozefa, a često igra nogomet sa slijepcima koji su svi povučeni.

Ništa naročito u Frazelu se nije dešavalo. To je bio grad koji je živio ljeti kad bi jedre Njemice dolazile na more pa bi svi mladići, a naravno i Jozef, odlazili na plaže natovareni gitarama kupljenim u Flusiji, u koju svi odlaze na šoping i zavodili i onda bi se dešavali sretni i nezaboravni trenutci njihovih života, za koje bi uvijek nalazili dobre razloge i opravdanja što je takav kakav jest.

Jozef je uvijek htio da bude različit od ostalih jer je u svima pronalazio greške, a bio je svjestan da je kritiziranje onih lakše nego kritika sebe. U tom pravcu nije ništa preduzimao. Valjda je bio nemoćan ili se je plašio da bi dubljim poniranjem u svoju ličnost došao do saznanja koja bi preokrenula njegov život. U svakom slučaju promjena mu je bila potrebna, ali on to nije znao. Bio je svjestan sebe onakvog kakav je i bilo mu je dobro. Sreća je za njega bila samo trenutak, jedan stup u moru za kojeg se može uhvatiti kad ti dosadi da plivaš, slično kao oni drveni stupovi u Veneciji koji strše iz vode koja je zagađena pošto ljudi ne cijene to što imaju dok isto ne izgube.

Imao je tako Jozef jednog Dimitrija kojem se isto desilo u Pasworku, jednom od najvećih gradova na zemlji u kojem se svašta dešava.

Pored svega voli da se smije, pa bi kupio kad bi mogao jednog zabavljača, da ga zasmijava kad je tužan, sličnog onima na dvoru kralja Naramera, koji je imao lijepu ženu, a ona ga je sigurno varala jer je bila žena. Sa padom jedne noći Jozef je pao fizici jedne djevojke na cesti koja vodi do tržnice gdje Fjord prodaje ribe koje žive u moru, a more je slano. Sumnja se da je Fjord ubio svoju ženu čije tijelo nije pronađeno, a kratko vrijeme prije čudnog nestanka viđen je sa sjekirom koju je posudio od djeda koji je rudar u rudniku. Međutim ništa nije dokazano pa Fjord još uvijek živi životom nezatvorenog čovjeka.

Patnja, umiranja, lažna radanja, sve su to bili dijelovi dana i noći sa tom prokletnicom. »Tko je proklet«, često bi se pitao Jozef, »ja ili ona? Vječiti pritisak negdje unutra koji osjeća i Fjordov djed kad se vraća sa posla.

Iz dana u dan, iz noći u noć shvaćao je Jozef da taj život foliranja nije za njega, baš kao što nisu bile one hlače koje mu je majka kupovala tuda je bio mladi i koje su bile nekoliko brojeva veće, da bi mu bile dobre kad poraste.

Shvaćao je, ali nije priznavao. Čak je stigao do toga, da je ubjeđivao druge u ono što nije bilo, misleći da će tako i samog sebe prevariti. Tako npr. dok je on odlazio igrati nogomet sa vojnicima iz obližnje kasarne koja ima pet katova, ona bi odlazila u krevet sa drugim dečkima, zbog čega bi mnogo patio.

»Ona je obična kurva«, često bi govorio u svojim razmišljanjima i bio bi spreman da prekine sve, a ona bi već bila kraj njega i ljubila ga svojim vrućim usnicama, slično kao ona strana glumica u filmu »Ljubav je noćna mora, a kad se probudiš nasmješi se suncu«, koja je ljubila Marxa Felixa i tako mu uzimala novac, da bi kupovala u »Super market & co« igračke za sina iz prvog braka, i on bi zaboravio što je htio.

NO sve se svršilo dobro, tako da je Meslina poginula dok je brala tratinčice na livadi i kad je naglo udario grom, a ona skočila u koprive i umrla od opekline.

Jozef je istovremeno bio sretan i veseo. Priroda ga je oslobodila onoga čega se sam, možda nikada ne bi oslobodio.

Automobili stranih registracija i dalje su dolazili u mjesto, vode su i dalje tekle, a Jozef je i dalje gledao u svijet istim onim očima kojim je pukovnik Mrkovski gledao streljački vod, koji je čekao komandu, pred kojim se našao jer je cijelu četvrtinu žrtvovao da bi mogao na miru gledati zalazak sunca u prošlom ratu. Taj čovjek je vjerovao u nešto.

Tako je jednog dana šetao poljem, spotakao se i pao slično Findrixu, reprezentativcu Palslandije kada ga je spotakao Kazimir svojom umjetnom nogom napravljenom u Izraelu. Okrenuvši se vidio je izbočinu u tlu i odmah znao da je to grba Itacuba Onida. Od tog dana počeo je živjeti Jozef. Još uvijek je posjećivao »Trgovinu svim i željezom« gdje je odlazio čitati knjige slijepcima.

Slijepci su tamo živjeli u svom izoliranom svijetu, pokriveni mokrim krpama da bi zadržali tjelesnu vlažnost. Smatrali su sebe avangardom u vizuelnom smislu nezaraženosti materijalnim svjetom. Za njih je najvažnije govoriti sa smislom i nikada ne izreći suvišnu riječ. Razgovori na nivou literature. Vole sve osim ambasadora, zbog toga što je njihov prijatelj i lider slijepaca Martelli, inače iz Flusije, za koju Flusijci kažu da je koljevka najinteligentnijih ljudi, umro od uboda škorprije iznervirane dimom cigara marke »Ambasador« koje je Martelli pušio i po sedam kutija na dan. Čudna logika, ali tu se ništa ne može promijeniti, slično mnogim pogrešnim stvarima koje postoje, a ne možeš ih promijeniti.

nastavak slijedi

PASTIRICA

*Srušila si mog jedinog Boga
na tepihu od pokisla lišća
u jednoj minuti rada tijela
na putu za damiju kraj Bišća*

*Na najkraći put do kraja svijeta
vodio me miris tvoje puti
po cestama grijehom obasutim
rodih se i umrih u minuti
lijegajući pijan od tvog daha,
udišući zrak i tvoju kosu
saznala je duša puna straha
da bog miriše na lišće i rosu*

x (Bišće = Bihać izvorno)

ROBERT PAULETTA

FÜR A.

*Danica zvijezda
koja nas obasjava
vidimo je gore nad nebom u Raklju*

*we are pilgrims, njeni su putevi
i mi se budimo
izviremo
hašiš tvoje oči
putanja u dlanu
mjesecev sjaja
Danica nad nebom u Raklju*

NAŠE NEBO

*Suteći
moji prijatelji i ja
ispijamo do dnov
nabo je vino
ta je boja koja nas opija.*

PARALELNI RITAM

*Objeručke prihvaćam tu ritmu
dajući joj imena nova
udišem njene mogućnosti
i vjerno prateći joj tokove paralelne
u oba pravca
lijevo,
desno,
ja udvostručujem, utrostručujem
višeslojno gore i dole
korak ispred, korak izad...*

S KOMPASOM I PETICOM NA KONCERT U München 18. 11. 1988.

IGGY POP

IGGY POP

S KOMPASOM I
PETICOM NA
KONCERT U
München
18. 11. 1988.

Za München se kreće u ranim jutarnjim satima, a u mjestu održavanja naći ćete se već oko 13 sati. IGGY POP svoju svirku započet će u 20 sati, a nakon toga vratit ćete se domov.

Za svaku informaciju možete se obratiti Suzani u poslovnicu KOMPASA, Robna kuća Pula.

